

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 18 maja 2022 r. *

Środki ochronne – Rynek wyrobów ze stali – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/159 –
Skarga o stwierdzenie nieważności – Interes prawny – Legitymacja procesowa czynna –
Dopuszczalność – Równość traktowania – Uzasadnione oczekiwania – Zasada dobrej
administracji – Obowiązek staranności – Zagrożenie wystąpienia poważnej szkody –
Oczywisty błąd w ocenie – Wszczęcie dochodzenia w sprawie środków ochronnych –
Kompetencje Komisji – Prawo do obrony

W sprawie T-245/19

Uzina Metalurgica Moldoveneasca OAO, z siedzibą w Ribnița (Mołdawia), którą reprezentowali
adwokaci P. Vander Schueren i E. Gergondet,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. Luengo i P. Němečková, w charakterze
pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, M. Jaeger (sprawozdawca) i O. Porchia, sędziowie,

sekretarz: I. Pollalis, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania, a w szczególności:

- skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 10 kwietnia 2019 r.,
- zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję na podstawie art. 130 regulaminu postępowania przed Sądem w odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 czerwca 2019 r.,
- uwagi w przedmiocie tego zarzutu złożone przez skarżącą w dniu 20 sierpnia 2019 r.,

* Język postępowania: angielski.

– postanowienie o pozostawieniu zarzutu niedopuszczalności do rozpoznania w wyroku z dnia 13 lutego 2020 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 września 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca Uzina Metalurgica Moldoveneasca OAO wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/159 z dnia 31 stycznia 2019 r. nakładającego ostateczne środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. 2019, L 31, s. 27, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim ma do niej zastosowanie.

Okoliczności powstania sporu

- 2 Skarżąca, mająca siedzibę w regionie Naddniestrza w Mołdawii, jest producentem dwóch kategorii wyrobów ze stali objętych środkami ochronnymi ustanowionymi na podstawie zaskarżonego rozporządzenia: kategoria produktów nr 13 (pręty zbrojeniowe) i kategoria produktów nr 16 (walcówki ze stali niestopowej i pozostałej stali stopowej).
- 3 W dniu 28 kwietnia 2016 r., mając na względzie sytuację przemysłu hutniczego Unii Europejskiej, Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/670 wprowadzające uprzedni nadzór unijny nad przywozem niektórych wyrobów z żelaza i stali pochodzących z niektórych państw trzecich (Dz.U. 2016, L 115, s. 37).
- 4 W dniu 23 marca 2018 r. Stany Zjednoczone Ameryki ustanowiły należności celne przywozowe na podstawie sekcji 232 Trade Expansion Act (ustawy o rozwoju handlu) (zwanej dalej „sekcją 232”).
- 5 W dniu 26 marca 2018 r., w świetle danych statystycznych zgromadzonych w następstwie wprowadzenia środków nadzoru, Komisja wszczęła dochodzenie w sprawie środków ochronnych w celu zbadania sytuacji kilku kategorii wyrobów ze stali.
- 6 Ponieważ analiza danych doprowadziła ją do tymczasowego stwierdzenia, że unijny przemysł hutniczy był zagrożony poważną szkodą w odniesieniu do 23 z 26 kategorii produktów, w przypadku których w wyniku dochodzenia stwierdzono zwiększony przywóz, Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1013 z dnia 17 lipca 2018 r. nakładające tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do przywozu niektórych wyrobów ze stali (Dz.U. 2018, L 181, s. 39, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).
- 7 W dniu 31 stycznia 2019 r., uznając, że przemysł hutniczy Unii jest narażony na poważną szkodę w odniesieniu do 26 kategorii wyrobów ze stali, Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie wprowadzające ostateczne środki ochronne na trzyletni okres w postaci specjalnych kontyngentów taryfowych dla poszczególnych kategorii, których pułap ilościowy został ustalony na średnią wielkość przywozu z branych pod uwagę krajów w latach 2015–2017, powiększoną o 5% w celu zapewnienia utrzymania tradycyjnych przepływów handlowych i wystarczającego wsparcia dla istniejących użytkowników i przemysłu importującego w Unii.

- 8 W przeciwieństwie do sytuacji, która panowała w ramach tymczasowych środków ochronnych, zaskarżone rozporządzenie ustanowiło szczególne kontyngenty dla poszczególnych krajów mających znaczący interes jako dostawcy (to znaczy dla krajów z udziałem przekraczającym 5% przywozu dla danej kategorii produktów). „Rezydualny” kontyngent taryfowy został również ustanowiony dla innych krajów eksportujących na terytorium Unii. Komisja uznała również, że jeżeli kraj dostawcy wyczerpał swój szczególny kontyngent taryfowy, powinien być upoważniony do dostępu do rezydualnego kontyngentu taryfowego w celu zapewnienia utrzymania tradycyjnych przepływów handlowych, a także w celu uniknięcia, by w danej sytuacji niektóre części rezydualnego kontyngentu taryfowego pozostały niewykorzystane.
- 9 W związku z tym państwa wywozu mające znaczący interes jako dostawcy – takie jak Mołdawia w odniesieniu do kategorii produktów nr 13 i nr 16 – mają co do zasady możliwość prowadzenia działalności w ramach dwóch odrębnych systemów. W pierwszej kolejności mogą oni kontynuować wymianę handlową poniżej danej wielkości ilościowej dla poszczególnych krajów, określonej w stosunku do ich własnych tradycyjnych przepływów handlowych między latami 2015 a 2017, powiększonych o 5%, a następnie po osiągnięciu tego szczególnego pułapu ilościowego dla poszczególnych krajów mogą kontynuować wywóz do Unii, pod warunkiem że nie przekroczą limitu kontyngentu rezydualnego erga omnes. Jedynie w przypadku osiągnięcia obydwu pułapów cła poza kontyngentem w wysokości 25% ma zastosowanie do tego rodzaju przywozów.
- 10 Zdaniem Komisji, po pierwsze, środki podjęte w niniejszej sprawie mają na celu umożliwienie, by tradycyjne przepływy handlowe nie zostały objęte dodatkowymi środkami ochronnymi, tak by zapewnić wystarczającą podaż i konkurencję na rynku unijnym, a po drugie, poziomy kontyngentów taryfowych są ustalane w taki sposób, aby uniemożliwić jakiegokolwiek przekierowanie przepływów handlowych w ramach środków przyjętych na podstawie sekcji 232, co mogłoby mieć negatywny wpływ na przemysł Unii. Tak więc cła poza kontyngentem mają zastosowanie co do zasady tylko wtedy, gdy przekierowanie przepływów handlowych spowodowane środkami przyjętymi przez Stany Zjednoczone Ameryki spowodowałoby zmianę z sytuacji zagrożenia poważną szkodą na sytuację poważnej szkody. W tym względzie Komisja uważa, że szczególne kontyngenty taryfowe dla państw wymienionych w załączniku IV.1 do zaskarżonego rozporządzenia zostały ustalone w taki sposób, aby ograniczyć do minimum wpływ środków ochronnych na zwykłe przepływy handlowe pochodzące między innymi z Mołdawii.
- 11 Od wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia w dniu 2 lutego 2019 r. do dnia 30 czerwca 2021 r. środki powinny być regularnie poddawane przeglądowi i stopniowej liberalizacji w regularnych odstępach czasu celem powolnego zwiększania pułapów ilościowych, aby umożliwić przemysłowi Unii dostosowanie.

Żądania stron

- 12 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- uznanie skargi za dopuszczalną;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, który jej dotyczy;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

13 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- tytułem żądania ewentualnego – oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

14 Odrębnym pismem Komisja zakwestionowała dopuszczalność skargi ze względu na to, że skarżąca nie spełnia ani wymogów dotyczących interesu prawnego, ani wymogów dotyczących legitymacji procesowej.

W przedmiocie wniesienia przez Komisję zarzutu niedopuszczalności po upływie terminu

- 15 Na wstępie skarżąca podniosła, że zarzut niedopuszczalności należy odrzucić, ponieważ został on podniesiony po upływie terminu przewidzianego w art. 81 regulaminu postępowania.
- 16 Skarżąca jest zdania, że aby zachować termin mający zastosowanie do podniesienia zarzutu niedopuszczalności, Komisja powinna była złożyć wniosek najpóźniej w dniu 25 czerwca 2019 r. Wskazała ona, że zarzut niedopuszczalności został tymczasem podniesiony w dniu 26 czerwca 2019 r.
- 17 Argument skarżącej należy oddalić w zakresie, w jakim opiera się on na błędnym zrozumieniu zasad dotyczących obliczania terminów mających zastosowanie do niniejszego postępowania.
- 18 Zgodnie bowiem z art. 130 § 1 regulaminu postępowania wnioski o wydanie przez Sąd orzeczenia w przedmiocie niedopuszczalności skargi powinien zostać złożony w terminie przewidzianym w art. 81 tego regulaminu, czyli w terminie dwóch miesięcy od doręczenia skargi.
- 19 Ponadto zgodnie z art. 58 § 1 lit. b) regulaminu postępowania termin oznaczony w miesiącach upływa z końcem tego dnia w ostatnim miesiącu, który datą odpowiada dniowi, w którym została podjęta czynność stanowiąca początek terminu. Ponadto z art. 60 tego regulaminu wynika, że terminy procesowe są przedłużane o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.
- 20 W niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy, skarga została doręczona Komisji w dniu 16 kwietnia 2019 r. Tak więc zgodnie z art. 58 § 1 lit. b) regulaminu postępowania dwumiesięczny termin, o którym mowa w art. 81 tego regulaminu, biegł do dnia 16 czerwca 2019 r. Termin ten, przedłużony o 10 dni terminu uwzględniającego odległość zgodnie z art. 60 regulaminu postępowania, upłynął w dniu 26 czerwca 2019 r.
- 21 W związku z tym zarzut niedopuszczalności złożony przez Komisję w sekretariacie Sądu w dniu 26 czerwca 2019 r. nie został podniesiony po terminie.

W przedmiocie interesu prawnego

- 22 Po pierwsze, Komisja kwestionuje istnienie interesu prawnego skarżącej ze względu na to, że nie prowadzi ona działalności w ramach zakresu stosowania zaskarżonego rozporządzenia.
- 23 Komisja twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie nie wywołuje żadnych wiążących skutków w Mołdawii dla działalności lub bieżących czynności skarżącej. Uważa ona bowiem, że ponieważ skarżąca jest jedynie producentem z siedzibą poza terytorium Unii, jej działalność nie jest objęta zaskarżonym rozporządzeniem, którego zakres stosowania jest ograniczony do terytorium unii celnej.
- 24 Skarżąca kwestionuje argumenty Komisji.
- 25 W tym względzie, aby oddalić ten argument, wystarczy wskazać, że na rozprawie Komisja przyznała, iż z dokumentów przedstawionych na pisemnym etapie postępowania wynika, że działalność skarżącej obejmowała działalność eksportową niektórych kategorii produktów objętych postępowaniem do Unii.
- 26 Po drugie, Komisja uważa, że gdyby skarżąca wygrała sprawę, nie mogłaby odnieść z tego dla siebie korzyści, ponieważ stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie może prowadzić do usunięcia szkody, na którą się powołuje. W tym względzie Komisja kwestionuje wystąpienie istniejącego i aktualnego interesu skarżącej, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie uniemożliwia wywozu rozpatrywanego produktu z Mołdawii do Unii.
- 27 Na poparcie swojej argumentacji Komisja przypomniała przede wszystkim, że jedynie w przypadku, gdy zarówno kontyngent taryfowy dla poszczególnych krajów, jak i kontyngent rezydualny zostały wyczerpane, stosuje się cła poza kontyngentem w wysokości 25%. Po drugie, wyjaśnia ona, że w chwili wniesienia skargi składnik ilościowy kontyngentów ustanowionych w zaskarżonym rozporządzeniu dla kategorii produktów nr 13 i nr 16 w zakresie, w jakim dotyczył Mołdawii, nie został wyczerpany. W konsekwencji skarżąca nie może odnieść żadnej korzyści ze stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ nie wywołało ono jeszcze względem niej skutków prawnych.
- 28 Następnie Komisja dodaje, że fakt, iż skarżąca podniosła w celu wykazania interesu prawnego zwykłą możliwość nałożenia cła poza kontyngentem, stanowi argument o charakterze spekulacyjnym. W tym względzie Komisja podkreśliła, że ze względu na przeglądy limitów ilościowych przewidzianych w zaskarżonym rozporządzeniu brak jest pewności, że taka możliwość się urzeczywistni, podczas gdy stanowi to warunek wymagany przez orzecznictwo, gdy interes, na który powołuje się strona skarżąca, dotyczy przyszłej sytuacji prawnej.
- 29 Wreszcie Komisja uważa, że właściwe orzecznictwo prowadzi do wniosku, iż indywidualny skutek prawny wynikający z zaskarżonego rozporządzenia może zostać stwierdzony jedynie w odniesieniu do podmiotów, wobec których stosuje się środki wykonawcze wdrażające zaskarżone rozporządzenie, a mianowicie wobec importera danego produktu z siedzibą w Unii, względem którego wystawiana jest faktura celna w zastosowaniu cła poza kontyngentem w wysokości 25% przez władze państwa członkowskiego. W związku z tym to nie skarżąca byłaby zobowiązana do uiszczenia cła poza kontyngentem przy przywozie do Unii rozpatrywanego produktu.

- 30 W konsekwencji Komisja stwierdziła, że gdyby skarżąca wygrała sprawę, nie doprowadziłoby to do korzyści polegającej na usunięciu skutków prawnych zaskarżonego rozporządzenia wynikających z wyczerpania limitu ilościowego ustalonego w tym akcie.
- 31 Skarżąca kwestionuje argumenty Komisji.
- 32 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem interes prawny stanowi bowiem pierwszą i podstawową przesłankę wniesienia skargi do sądu. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest więc dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes prawny po stronie skarżącego zakłada, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne, że w wyniku wniesienia skargi skarżący będzie mógł uzyskać jakąś korzyść oraz że wykaże on istniejący i aktualny interes w stwierdzeniu nieważności rzeczonego aktu (zob. wyrok z dnia 12 listopada 2015 r., HSH Investment Holdings Coinvest-C i HSH Investment Holdings FSO/Komisja, T-499/12, EU:T:2015:840, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Z mechanizmu wprowadzonego zaskarżonym rozporządzeniem wynika, że reżim prawny mający zastosowanie do wywozu do Unii produktów skarżącej jest mniej korzystny niż ten, który miał do niej zastosowanie przed przyjęciem tego rozporządzenia.
- 34 W świetle powyższego i bez konieczności wypowiedzania się w przedmiocie wartości dowodowej przedstawionych przez strony sporu danych liczbowych dotyczących wyczerpania kontyngentów należy zatem uznać, że stwierdzenie nieważności w części zaskarżonego rozporządzenia w drodze korzystnego dla skarżącej orzeczenia mogłoby samo w sobie wywołać skutki prawne i w konsekwencji doprowadzić do uzyskania korzyści przez skarżącą, która w związku z tym ma interes prawny.

W przedmiocie legitymacji procesowej

- 35 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem art. 263 akapit czwarty TFUE określa dwie sytuacje, w których uznaje się istnienie po stronie osoby fizycznej lub prawnej legitymacji procesowej do wniesienia skargi na akt, którego nie jest ona adresatem. Po pierwsze, skargę taką można wnieść, pod warunkiem że akt dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Po drugie, taka osoba może wnieść skargę na akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych, jeżeli dotyczy on jej bezpośrednio (zob. wyroki: z dnia 16 maja 2019 r., Pebagua/Komisja, C-204/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:425, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 11 lipca 2019 r., Air France/Komisja, T-894/16, EU:T:2019:508, pkt 24).
- 36 W niniejszej sprawie skarżąca uważa w istocie, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, ponieważ będąc jedynym mołdawskim producentem eksportującym rozpatrywany produkt, należy ona w naturalny sposób do ograniczonej grupy przedsiębiorstw handlowych, które zostały lub mogły zostać zidentyfikowane w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.
- 37 Komisja uważa, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej ani bezpośrednio, ani indywidualnie, w związku z czym należy stwierdzić, że nie może ona wnieść skargi o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

– *Bezpośrednie oddziaływanie*

- 38 Przesłanka wymagająca, by środek będący przedmiotem skargi dotyczył bezpośrednio danej osoby fizycznej lub prawnej, wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, a mianowicie, aby sporny środek, po pierwsze, wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej osoby, a po drugie, nie pozostawiał żadnego zakresu uznania adresatom, którzy są zobowiązani do jego wykonania, mającego charakter czysto automatyczny i wynikającego z samych uregulowań Unii, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (zob. wyrok z dnia 3 grudnia 2020 r., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo i in., C-461/18 P, EU:C:2020:979, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 39 Komisja podniosła, że w niniejszym przypadku sytuacja skarżącej nie spełnia przesłanek dotyczących bezpośredniego oddziaływania.
- 40 W pierwszej kolejności, aby wykazać brak wpływu zaskarżonego rozporządzenia na sytuację prawną skarżącej, Komisja oparła się na czterech argumentach. Po pierwsze, dopóki nie zostanie wyczerpana część kontyngentowa zaskarżonego rozporządzenia i nie zostanie nałożone cło poza kontyngentem, rozporządzenie to nie może wywoływać jakiegokolwiek skutku prawnego. Po drugie, nawet gdyby taki skutek prawny wynikał z samego istnienia tego rozporządzenia, brak byłoby oddziaływania na skarżącą pod względem prawnym, ponieważ akt ten nie wywołuje żadnych skutków prawnych w Mołdawii, natomiast wywiera taki skutek wyłącznie w Unii. Po trzecie, skutki prawne wynikające z zaskarżonego rozporządzenia mogą wynikać wyłącznie z wykonania tego rozporządzenia przez organy celne państw członkowskich, a zatem powstają jedynie na poziomie importera poinformowanego o wysokości długu celnego. Po czwarte, skarżąca w każdym razie nie dokonała faktycznego wywozu kategorii produktów objętych dochodzeniem, lecz działała po prostu jako wytwórca tych produktów, co wyklucza jakiekolwiek bezpośrednie oddziaływanie prawne.
- 41 W drugiej kolejności, aby wykazać istnienie środków wykonawczych, Komisja twierdzi, po pierwsze, że bez znaczenia jest to, czy wspomniane środki mają charakter mechaniczny, a po drugie, że w dziedzinie stosowania wspólnej polityki handlowej istnienie środków wykonawczych nabiera szczególnego znaczenia, ponieważ środki te jako jedyne urzeczywistniają skutki zaskarżonego rozporządzenia. Dodaje ona, że osoba fizyczna lub prawna może w związku z tym zaskarżyć dany środek przed sądami krajowymi.
- 42 Skarżąca kwestionuje argumenty Komisji.
- 43 Przede wszystkim należy oddalić każdy argument Komisji dotyczący braku bezpośredniego oddziaływania ze względu na to, że skarżąca ma status wyłącznie producenta, zgodnie z rozważaniami przedstawionymi w pkt 25 powyżej.
- 44 Ponadto zaskarżone rozporządzenie wywołuje bezpośrednie skutki na sytuację prawną skarżącej. Określa ono bowiem ramy prawne i warunki, na jakich skarżąca ma możliwość wywozu do Unii, zarówno pod względem ilości, jak i ceny, ponieważ jej produkty podlegają odtąd systemowi kontyngentów, a nie wprowadzeniu do swobodnego obrotu w Unii, co nie wymagałoby ani przyznania danych ilości, ani zezwolenia ze strony Komisji. W takim systemie kontyngentów uprawnienie skarżącej do stosowania kontyngentu o stawce zerowej jest uzależnione od przyznania przez Komisję jej produktom danych ilości w ramach tego kontyngentu.

- 45 Wreszcie należy przypomnieć, po pierwsze, że wymogu aktu niewymagającego środków wykonawczych nie należy mylić z przesłanką bezpośredniego oddziaływania (zob. podobnie postanowienie z dnia 4 grudnia 2013 r., *Forgital Italy/Rada*, T-438/10, niepublikowane, EU:T:2013:648, pkt 54), a po drugie, że w ramach analizy bezpośredniego oddziaływania samo istnienie środków wykonawczych nie wystarcza do wykluczenia tego oddziaływania, ponieważ właściwym kryterium prawnym jest brak jakichkolwiek uprawnień dyskrecjonalnych pozostawionych adresatom danego aktu, którzy są zobowiązani do jego wykonania (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., *SolarWorld i in./Komisja*, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 40).
- 46 W niniejszej sprawie zaskarżone rozporządzenie nie pozostawia żadnego zakresu uznania właściwym organom państwa członkowskiego w ramach wprowadzania w życie środków ochronnych [zob. analogicznie wyroki: z dnia 3 grudnia 2020 r., *Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo i in.*, C-461/18 P, EU:C:2020:979, pkt 59; z dnia 12 grudnia 2014 r., *Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada*, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 28 (niepublikowany)], przy czym właściwe organy są zobowiązane do zastosowania cła dodatkowego w wysokości 25% po wyczerpaniu kontyngentów taryfowych [zob. art. 49–54 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2015, L 343, s. 558), a także art. 1 i 3 zaskarżonego rozporządzenia].
- 47 W konsekwencji należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej bezpośrednio.

– *Indywidualne oddziaływanie*

- 48 Ponieważ przesłanki bezpośredniego oddziaływania i indywidualnego oddziaływania są kumulatywne (wyrok z dnia 3 października 2013 r., *Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 76), należałoby również uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie, aby jej skarga była dopuszczalna.
- 49 Komisja podnosi, że sytuacja skarżącej nie spełnia przesłanek dotyczących indywidualnego oddziaływania.
- 50 Po pierwsze, Komisja podkreśla, że zaskarżone rozporządzenie jest aktem o charakterze generalnym, który wymaga, aby weszły w życie środki wykonawcze (podjęte przez organy celne państw członkowskich) i który dotyczy w zasadzie nieskończonej liczby osób (*erga omnes*), oraz, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy w identyczny sposób każdej osoby z Mołdawii i każdej osoby z Unii zamierzającej dokonać wywozu z Mołdawii lub przywozu do Mołdawii rozpatrywanego produktu. W konsekwencji Komisja uważa, że zastosowanie zaskarżonego rozporządzenia odbywa się w ramach obiektywnie określonej sytuacji, która nie ma charakteru pozwalającego na jakąkolwiek indywidualizację.
- 51 Po drugie, Komisja twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie nie ma charakteru hybrydowego w tym znaczeniu, że zawierałoby indywidualne decyzje personalizujące skarżącą i tworzące w ten sposób daną „klasę”. Komisja podnosi, że o ile taki charakter został uznany w przypadku rozporządzeń antydumpingowych i antysubsydyjnych, o tyle uznanie to opiera się na szczególnych cechach tych rozporządzeń (a mianowicie na indywidualnym i osobistym ustaleniu stawki cła antydumpingowego lub wyrównawczego dla każdego przedsiębiorstwa handlowego lub

producenta eksportującego na podstawie samych tylko indywidualnych danych), które nie są zawarte w rozporządzeniach nakładających środki ochronne, których celem jest ochrona rynku stali Unii przed nagłym wzrostem przywozów.

- 52 Po trzecie, Komisja uważa, że zaskarżone rozporządzenie nie „wybiera” w żadnym wypadku klasy i że taka klasa nie jest również „wybierana” przez organy celne państw członkowskich, które stosują to rozporządzenie. Wyjaśnia ona, że fakt, iż niektóre kategorie wyrobów ze stali pochodzących z pewnej liczby państw są objęte zaskarżonym rozporządzeniem, nie stanowi nic innego niż ustanowienie obiektywnie określonych warunków prawnych dla celów przywozu tych produktów do Unii. W związku z tym kwestia, czy rozporządzenie to określa z większą lub mniejszą dokładnością liczbę lub nawet tożsamość podmiotów gospodarczych, do których ma zastosowanie dany środek, nie zmienia formy tego środka, który pozostaje aktem o charakterze generalnym i w żadnym wypadku nie indywidualizuje tej „klasy”. Każdy podmiot gotowy i zdolny do wywozu rozpatrywanego produktu z Mołdawii może bowiem w każdej chwili przyłączyć się do „klasy” eksporterów i przedsiębiorstw handlowych kategorii produktów nr 13 i nr 16 i może to uczynić również po stronie importerów z Unii.
- 53 Komisja uważa, że ocenę tę potwierdza fakt, iż niemożliwe jest stwierdzenie nieważności tego aktu w części, w odniesieniu do danej osoby lub zindywidualizowanej kategorii osób, ponieważ środek ochronny stosowany jest na podstawie przywozu ze wszystkich państw, a nie niektórych konkretnych przedsiębiorstw lub krajów.
- 54 Po czwarte, zdaniem Komisji, nawet jeśli istniał rodzaj „klasy” właściwej dla Mołdawii, nic nie wskazuje na to, by skarżąca reprezentowała interesy całej owej „klasy”. W tym kontekście Komisja kwestionuje nie tylko fakt, że skarżąca jest producentem eksportującym, lecz również fakt, że – jak twierdzi skarżąca – wszystkie odniesienia do przywozu z Mołdawii w zaskarżonym rozporządzeniu miałyby być de facto odniesieniami do niej.
- 55 Po piąte, Komisja uważa, że do dochodzeń w sprawie środków ochronnych znajduje zastosowanie orzecznictwo, zgodnie z którym samo uczestnictwo w postępowaniu prowadzonym przez instytucje Unii nie oznacza, że akt sporządzony po zakończeniu postępowania dotyczy osoby, która w nim uczestniczyła. W konsekwencji nawet „aktywny” udział skarżącej w dochodzeniu nie pociąga za sobą jej indywidualizacji przez zaskarżone rozporządzenie. Indywidualizacja zainteresowanego podmiotu gospodarczego ma miejsce dopiero w chwili przyjęcia krajowego środka wykonawczego przez organy celne państw członkowskich, umożliwiając w ten sposób temu podmiotowi zakwestionowanie rozpatrywanego środka przed sądami tych państw członkowskich.
- 56 Skarżąca kwestionuje argumenty Komisji.
- 57 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że art. 263 akapit czwarty TFUE upoważnia osoby fizyczne i prawne do wniesienia skargi na akt o charakterze generalnym, taki jak rozporządzenie, tylko wtedy, gdy oprócz tego, że dotyczy tych osób bezpośrednio, wpływa na nie również ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje je w sposób analogiczny do adresata decyzji (wyroki: z dnia 25 lipca 2002 r., *Unión de Pequeños Agricultores/Rada*, C-50/00 P, EU:C:2002:462, pkt 36; a także z dnia 10 kwietnia 2003 r., *Komisja/Nederlandse Antillen*, C-142/00 P, EU:C:2003:217, pkt 65). Innymi słowy, zarzucane przez skarżącą naruszenia powinny

być tego rodzaju, że indywidualizują ją w sposób analogiczny do adresata aktu (zob. podobnie postanowienie z dnia 8 maja 2019 r., *Carvalho i in./Parlament i Rada*, T-330/18, niepublikowane, EU:T:2019:324, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 58 W pierwszej kolejności należy oddalić zastrzeżenia Komisji oparte na charakterze rozporządzenia ustanawiającego środki ochronne.
- 59 Przede wszystkim bowiem okoliczność, że zaskarżone rozporządzenie ma ze swej natury skutek erga omnes, nie wyklucza możliwości zawarcia w tym akcie środków mających zastosowanie indywidualnie do niektórych podmiotów gospodarczych (zob. podobnie postanowienie z dnia 30 kwietnia 2003 r., *VVG International i in./Komisja*, T-155/02, EU:T:2003:125, pkt 40–42). W związku z tym, chociaż zastosowanie zaskarżonego rozporządzenia odbywa się na podstawie obiektywnie określonej sytuacji, skarżąca może jednak wskazać elementy mogące zindywidualizować ją w sposób analogiczny do adresata aktu.
- 60 Następnie okoliczność, że w przypadku rozporządzenia ustanawiającego środki ochronne brak jest elementu, który pozwolił na uznanie hybrydowego charakteru rozporządzeń antydumpingowych i antysubsydyjnych, a mianowicie wykorzystania danych liczbowych przedsiębiorców, które są wówczas zindywidualizowane, nie pozwala wykluczyć istnienia szczególnych cech właściwych skarżącej lub sytuacji faktycznej odróżniającej ją od wszelkich innych osób i indywidualizującej ją w sposób analogiczny do adresata.
- 61 W tym względzie należy oddalić argument Komisji, zgodnie z którym udział w dochodzeniu nie oznacza, że akt dotyczy indywidualnie uczestniczącego przedsiębiorstwa. O ile bowiem sam udział nie jest wystarczający sam w sobie, o tyle nie jest on pozbawiony znaczenia w ramach oceny indywidualnego oddziaływania (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 1996 r., *Sinochem Heilongjiang/Rada*, T-161/94, EU:T:1996:101, pkt 47, 48). Tymczasem w niniejszej sprawie, jak przyznaje Komisja, skarżąca była jedynym producentem z Mołdawii współpracującym w ramach dochodzenia, które doprowadziło do ustanowienia rozpatrywanych środków.
- 62 Wreszcie, co się tyczy rozważań Komisji dotyczących istnienia środków wykonawczych (zob. pkt 55 in fine powyżej), należy zauważyć, że indywidualne oddziaływanie na stronę skarżącą ocenia się w świetle kryteriów określonych w orzecznictwie przytoczonym w pkt 57 powyżej i że nie odnosi się ono do istnienia środków wykonawczych. W konsekwencji wspomniane rozważania są nieistotne dla sprawy.
- 63 W drugiej kolejności, w odniesieniu do analizy danych liczbowych przeprowadzonej przez Komisję, z której wynioskowała ona, że skarżąca nie jest jedynym eksporterem rozpatrywanego produktu w Mołdawii, po pierwsze, należy zauważyć, że skarżąca, czemu Komisja nie zaprzeczyła, podkreśliła marginalny charakter przywozów z Mołdawii w ramach innych kategorii wyrobów ze stali, niż kategorie nr 13 i nr 16. Dlatego też, o ile fakt bycia najważniejszym producentem eksportującym produktów podlegających środkom ochronnym nie jest sam w sobie powodem do zindywidualizowania skarżającej (zob. podobnie wyrok z dnia 17 stycznia 2002 r., *Rica Foods/Komisja*, T-47/00, EU:T:2002:7, pkt 39), o tyle nie jest on pozbawiony znaczenia, ponieważ stanowi on część całości elementów składających się na szczególną sytuację, która odróżnia skarżącą w odniesieniu do rozpatrywanego środka od wszelkich innych podmiotów gospodarczych (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 maja 1991 r., *Extramet Industrie/Rada*, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 17).

- 64 Po drugie, jeśli chodzi o analizę danych liczbowych, na podstawie której Komisja wywnioskowała, że skarżąca nie jest jedynym eksporterem kategorii produktów nr 13 i nr 16 w Mołdawii, została ona wezwana do wypowiedzenia się na rozprawie zarówno w przedmiocie dokumentów przedstawionych przez skarżącą na pisemnym etapie postępowania i zmierzających do wykazania tezy przeciwnej, jak i w przedmiocie wyjaśnień dotyczących przedstawionych przez nią zarzucanych niespójności. O ile Komisja mogła wyrazić zastrzeżenia co do prawdziwości tych informacji, o tyle przyznała jednak, że nie dokonała ich dalszej weryfikacji. Na tej podstawie należy stwierdzić, że Komisja nie przedstawiła dowodów przeczących dowodom przedstawionym przez skarżącą w tym względzie.
- 65 W trzeciej kolejności, w świetle rozważań przedstawionych w pkt 64 powyżej, dotyczących sytuacji skarżącej, należy oddalić twierdzenie Komisji dotyczące niemożności stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w części, ponieważ tego rodzaju stwierdzenie nieważności w części jest możliwe, jako że dotyczyłoby ono kontyngentów konkretnie określonych dla kategorii produktów nr 13 i nr 16 pochodzących z Mołdawii.
- 66 W czwartej kolejności, co się tyczy zastrzeżenia Komisji co do istnienia zamkniętej klasy z uwagi na fakt, że zaskarżony akt dotyczy również każdego obecnego lub potencjalnego, mającego siedzibę na terytorium Unii, importera towarów pochodzących z Mołdawii i należących do kategorii objętych środkami ochronnymi, należy wskazać zbiór elementów, które mogą charakteryzować indywidualizację skarżącej w rozumieniu właściwego orzecznictwa (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 17).
- 67 W tym kontekście należy zauważyć, po pierwsze, że zaskarżone rozporządzenie przewiduje szczególny kontyngent dla każdej z dwóch kategorii produktów wchodzących w zakres działalności gospodarczej skarżącej, po drugie, że zaskarżone rozporządzenie ustanawia te kontyngenty dla poszczególnych krajów, a w szczególności przydziela je Mołdawii (zob. załącznik IV do zaskarżonego rozporządzenia), po trzecie, że skarżąca, czemu Komisja nie zaprzeczyła, dostarczyła dowody z dokumentów i dane liczbowe (wraz z uzasadnieniami dotyczącymi wiarygodności i spójności tych informacji) zmierzające do wykazania, że jest ona jedynym producentem eksportującym produktów należących do kategorii nr 13 i nr 16 w Mołdawii, po czwarte, że skarżąca brała czynny udział w dochodzeniu w sprawie środków ochronnych i po piąte, że dane wykorzystane w zaskarżonym rozporządzeniu dotyczące Mołdawii, jakkolwiek pochodzą od Eurostatu, pokrywają się z danymi skarżącej, ponieważ jej status jako jedynego producenta eksportującego produktów należących do kategorii nr 13 i nr 16 w tym kraju nie został skutecznie podważony.
- 68 W świetle powyższego można uznać, że skarżąca, po pierwsze, należy do zamkniętego kręgu, po drugie, jest możliwa do zidentyfikowania w zaskarżonym rozporządzeniu, po trzecie, była uczestnikiem dochodzenia przygotowującego wprowadzenie środków ochronnych, i po czwarte, jest jedynym podmiotem gospodarczym, którego dane handlowe zostały wykorzystane do ustalenia kontyngentów taryfowych dotyczących Mołdawii.
- 69 W związku z tym z akt sprawy, które zostały omówione na rozprawie, wynika, że istnieje zespół okoliczności faktycznych i prawnych składających się na szczególną sytuację, która w świetle zaskarżonego rozporządzenia charakteryzuje skarżącą w stosunku do wszystkich innych podmiotów gospodarczych, a zatem które wykazują indywidualne oddziaływanie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

- 70 W konsekwencji, bez konieczności badania pozostałych argumentów przedstawionych przez skarżącą w tym zakresie, należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej indywidualnie.
- 71 W związku z tym skargę należy uznać za dopuszczalną.

Co do istoty

- 72 Skarżąca podnosi osiem zarzutów na poparcie skargi.
- 73 Tytułem wstępu podnosi ona, że zgodność z prawem decyzji podjętych przez Komisję w odniesieniu do przestrzegania przesłanek nałożenia środków ochronnych na podstawie art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. 2015, L 83, s. 16) powinna być kontrolowana w świetle Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. i Porozumienia Światowej Organizacji Handlu (WTO) w sprawie środków ochronnych, a także związanego z nimi orzecznictwa WTO względnie, tytułem pomocniczym, że porozumienia te i to orzecznictwo mogą przynajmniej stanowić użyteczne narzędzia interpretacyjne do określenia warunków i wymogów, które należy spełnić, aby uzasadnić wprowadzenie środków ochronnych.

Uwagi wstępne w przedmiocie zakresu kontroli sądowej

- 74 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 lipca 2012 r., Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, pkt 106 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 75 Z powyższego wynika, że kontrola sądu Unii oceny tych instytucji musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania uregulowań proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych przyjętych przy dokonywaniu wyboru kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 47).

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji

- 76 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podniosła, że Republika Islandii, Księstwo Liechtensteinu i Królestwo Norwegii, jako państwa członkowskie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) (zwane dalej „odnośnymi państwami członkowskimi EOG”), zostały wyłączone z zakresu stosowania zaskarżonego rozporządzenia. Uważa ona zasadniczo, że Republika Mołdawii znajduje się w porównywalnej sytuacji w odniesieniu do powodów przedstawionych w celu uzasadnienia tego wykluczenia. W konsekwencji Republika Mołdawii powinna być zostać potraktowana w ten sam sposób.

- 77 Po pierwsze, podobnie jak w przypadku porozumienia EOG, Układ o stowarzyszeniu między Unią i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (Dz.U. 2014, L 260, s. 4) wprowadził ścisłą integrację gospodarczą między Unią a Mołdawią, w szczególności w odniesieniu do handlu towarami, wśród których znajduje się produkt objęty zaskarżonym rozporządzeniem.
- 78 Po drugie, żadna ekspansja lub rozdrobnienie przemysłu mołdawskiego nie może mieć rzeczywistego wpływu na wielkość przywozu do Unii, ponieważ skarżąca jest jedynym producentem eksportującym rozpatrywany produkt w Mołdawii.
- 79 Po trzecie, udział Mołdawii w całkowitym przywozie do Unii był mniejszy niż udział odnośnych państw członkowskich EOG.
- 80 W konsekwencji odnośne państwa członkowskie EOG i Mołdawii znajdują się w porównywalnej sytuacji w odniesieniu do ścisłej integracji gospodarczej z rynkiem Unii, ogólnych danych liczbowych dotyczących przywozu i niskiego ryzyka przekierowania przepływów handlowych. Tymczasem zostały one potraktowane odmiennie bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.
- 81 W tym względzie skarżąca dodaje, po pierwsze, że w świetle art. 2 ust. 2 porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych art. 15 ust. 5 rozporządzenia 2015/478 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on stosowania zasady niedyskryminacji w ramach dochodzeń w sprawie środków ochronnych. Po drugie, podkreśla ona, że brak jest dowodów pozwalających na stwierdzenie, że rynki stali państw członkowskich EOG, o których mowa, są bardziej ściśle zintegrowane z rynkiem Unii, niż rynek mołdawski.
- 82 Komisja kwestionuje argumenty skarżące.
- 83 Na wstępie należy zauważyć, że pierwszy zarzut skarżącej opiera się na założeniu, że istnieje zasada wymagająca od Komisji traktowania w sposób równy różnych państw trzecich w odniesieniu do stosowania środków ochronnych. Uważa ona, że taka zasada wynika z art. 15 ust. 5 rozporządzenia 2015/478, interpretowanego w świetle art. 2 ust. 2 porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych, przy czym ten ostatni przepis odzwierciedla zasadę największego uprzywilejowania ustanowioną w art. 1 ust. 1 GATT z 1994. W związku z tym, zdaniem skarżącej, wdrażanie środków ochronnych powinno być dokonywane z poszanowaniem zasady niedyskryminacji.
- 84 Tymczasem, biorąc pod uwagę odpowiedź udzieloną przez skarżącą na pytanie zadane na rozprawie, mające na celu doprecyzowanie treści zarzutu pierwszego, w celu oddalenia tego zarzutu nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie zarzucanego przez skarżącą naruszenia klauzuli największego uprzywilejowania. Należy natomiast zbadać, czy stosując w odniesieniu do Mołdawii odmiennie traktowanie niż w przypadku odnośnych państw członkowskich EOG, Komisja naruszyła zasadę niedyskryminacji jako podstawową zasadę prawa Unii.
- 85 W tym względzie z pism procesowych wynika, że strony nie stawiają się na tej samej płaszczyźnie w odniesieniu do oceny porównywalności sytuacji.
- 86 Analiza przedstawiona przez skarżącą polega bowiem na zbadaniu sytuacji Mołdawii w świetle kryteriów wymienionych w rozporządzeniu tymczasowym w celu wyłączenia odnośnych państw członkowskich EOG z zakresu stosowania tych środków. Na tej podstawie dochodzi ona do

wniosku, że odnośne państwa członkowskie EOG i Mołdawia znajdują się w porównywalnej sytuacji w odniesieniu do ścisłej integracji z rynkiem Unii, ogólnych danych liczbowych dotyczących przywozu i niskiego ryzyka przekierowania przepływów handlowych.

- 87 Jednakże dokonując porównania ograniczonego do tych kryteriów, skarżąca nie wzięła pod uwagę, że podejście Komisji w rozporządzeniu tymczasowym opiera się przede wszystkim na założeniu, że chodzi o odnośne państwa członkowskie EOG. W motywie 80 rozporządzenia tymczasowego wskazano bowiem wyraźnie, że „[w] wyniku zawarcia [porozumienia EOG] Unia rozpoczęła ścisłą integrację gospodarczą z rynkami państw EOG”. To właśnie są „rynki”, o których mowa, przy czym nie ograniczają się one jedynie do rynku stali. Błędem jest zatem interpretowanie rozumowania Komisji leżącego u podstaw wykluczenia odnośnych państw członkowskich EOG z pominięciem kontekstu wynikającego z porozumienia, o którym mowa. Odwołując się do motywu 80 rozporządzenia tymczasowego, zaskarżone rozporządzenie potwierdza tę wykładnię, przypominając w motywie 193, że w szczególności ścisła integracja rynków państw członkowskich EOG uzasadnia to wyłączenie.
- 88 Ocenę tę potwierdza ponadto podejście zastosowane w motywie 193 in fine zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do Republiki Południowej Afryki, Botswany, Kamerunu, Wybrzeża Kości Słoniowej, Eswatini, Fidżi, Ghany, Lesotho, Mozambiku i Namibii. Kraje te są również wyłączone z zakresu stosowania zaskarżonego rozporządzenia „w celu zapewnienia przestrzegania zobowiązań dwustronnych”. Jednakże żadne państwo trzecie, które zawarło dwustronne „zobowiązania” z Unią, nie jest z tego tylko powodu wyłączone z zakresu stosowania tego rozporządzenia.
- 89 Tak więc w zakresie, w jakim porównywalność sytuacji musi uwzględniać kontekst stosunków łączących Unię i dane państwo trzecie, nie można zarzucać Komisji, że uznała, iż sytuacja Mołdawii nie była porównywalna z sytuacją odnośnych państw członkowskich EOG.
- 90 Nie można bowiem wykryć żadnego oczywistego błędu w ocenie w związku z uznaniem, że porozumienie EOG, które wskazuje na istnienie dawnego stosunku, który doprowadził do trwałej i głębokiej integracji rynków, i zmierza do realizacji, w jak najpełniejszy sposób, swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału w taki sposób, aby rozszerzyć rynek wewnętrzny realizowany na terytorium Unii na odnośne państwa członkowskie EOG (zob. podobnie wyrok z dnia 24 listopada 2016 r., SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, pkt 125 i przytoczone tam orzecznictwo) oraz Układ o stowarzyszeniu między Unią i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, na mocy którego utworzono pogłębioną i kompleksową strefę wolnego handlu, ale który wszedł w życie dopiero w lipcu 2016 r., różni się zakresem, celami i mechanizmami instytucjonalnymi.
- 91 W świetle powyższego zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 18 rozporządzenia 2015/478

- 92 W zarzucie drugim skarżąca podniosła w istocie, że Komisja naruszyła art. 18 rozporządzenia 2015/478, nie wyłączając przywozów pochodzących z Mołdawii (jako kraju rozwijającego się) z zakresu stosowania środków ochronnych.

- 93 Skarżąca uważa, że podczas gdy Komisja zdefiniowała rozpatrywany produkt, którego dotyczy ocena, jako składający się z 26 kategorii produktów rozpatrywanych łącznie, analiza progów prowadzących do wykluczenia krajów rozwijających się została przeprowadzona dla każdej z kategorii produktów odrębnie, wbrew temu, co nakazuje art. 18 rozporządzenia 2015/478. Przepis ten nie przyznaje bowiem Komisji żadnych uprawnień dyskrecyjnych i nie pozwala jej zatem na wybór całości danych, które jej odpowiadają w zależności od jej interesów. W tym względzie skarżąca podkreśla, że wbrew twierdzeniom Komisji, organ ten nigdy nie przeprowadził rzeczywistej analizy poszczególnych kategorii produktów, ponieważ ograniczył się on do dokonania takiej analizy jedynie orientacyjnie, a nie w ramach uzasadnionego i odpowiedniego badania tendencji w przywozie i szkody w odniesieniu do każdej z 26 kategorii produktów.
- 94 Skarżąca dodaje, że dokonana przez Komisję wykładnia art. 18 rozporządzenia 2015/478 jest zgodna z obowiązkiem zachowania paralelizmu pomiędzy zakresem dochodzenia w sprawie środków ochronnych i zakresem środków ochronnych, jak ustalił Organ Apelacyjny WTO. W niniejszej sprawie podnosi ona, że ponieważ dochodzenie dotyczyło 26 kategorii produktów rozpatrywanych jako całość, zakres zastosowania środków ochronnych powinien obejmować 26 kategorii produktów rozpatrywanych jako całość. Ponieważ niestosowanie wspomnianych środków do krajów rozwijających się stanowi element składowy zakresu stosowania środków ochronnych, wyłączenie to powinno opierać się również na zakresie dochodzenia, a mianowicie na 26 kategoriach produktów rozpatrywanych jako całość.
- 95 Skarżąca stwierdza, że nieobarczone niezgodnością z prawem stosowanie art. 18 rozporządzenia 2015/478 doprowadziłoby do wyłączenia Republiki Mołdawii z zakresu stosowania ostatecznych środków ochronnych wprowadzonych przez zaskarżone rozporządzenie w odniesieniu do wszystkich kategorii produktów.
- 96 Komisja kwestionuje argumenty skarżące.
- 97 Na wstępie należy zauważyć, że z ogólnej systematyki rozdziału V rozporządzenia 2015/478 wynika, że środki ochronne powinny być stosowane w sposób proporcjonalny i wyjątkowy.
- 98 Artykuł 18 rozporządzenia 2015/478 dotyczy stosowania tych środków. Stanowi on bowiem, co następuje:
- „Środków ochronnych nie można stosować wobec produktów pochodzących z państwa rozwijającego się będącego członkiem WTO, tak długo, jak udział tego państwa w przywozie danego produktu do Unii nie przekracza 3%, pod warunkiem że państwa rozwijające się będące członkami WTO z indywidualnymi udziałami w przywozie mniejszymi niż 3% nie przekraczają łącznie 9% całkowitego przywozu danego produktu do Unii”.
- 99 W niniejszej sprawie, o ile w ramach badania wymogów materialnych pozwalających na nałożenie środków ochronnych Komisja zdefiniowała „produkt objęty dochodzeniem” jako składający się z 26 kategorii produktów rozpatrywanych łącznie, o tyle przeprowadziła ona bardziej szczegółową analizę w ramach stosowania tych środków.
- 100 I tak, zgodnie z wymogiem przypomnianym w pkt 97 powyżej, Komisja zbadała najbardziej odpowiednie środki na podstawie art. 16 rozporządzenia 2015/478, i w konsekwencji dokonała analizy każdej kategorii produktów w celu określenia kontyngentów taryfowych (zob. w tym względzie załącznik III.2 do zaskarżonego rozporządzenia w związku z motywem 191 tego rozporządzenia). W tym kontekście, jak wskazano w motywach 190 i 191 zaskarżonego

rozporządzenia, uwzględniła ona kryterium 3%, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia 2015/478. W ten sposób uniknęła objęcia przywozu pochodzącego z krajów rozwijających się będących członkami WTO środkami ochronnymi dla wszystkich kategorii produktów, podczas gdy w rzeczywistości przywóz ten dotyczył jedynie niewielkiej liczby kategorii. Takie podejście pozwala zatem osiągnąć rezultat proporcjonalny do zamierzonych celów, w przeciwieństwie do rezultatu, do którego doprowadziłaby wykładnia art. 18 rozporządzenia 2015/478 proponowana przez skarżącą.

- 101 Ponadto przy założeniu, że należy rozpatrzyć twierdzenia skarżącej dotyczące naruszenia przez Komisję obowiązku paralelizmu pomiędzy zakresem dochodzenia w sprawie środków ochronnych i zakresem środka ochronnego, są one bezzasadne.
- 102 Przestrzeganie takiego obowiązku wymaga bowiem, aby decyzja o nałożeniu środków ochronnych była oparta na całkowitej zgodności z „produktem objętym dochodzeniem”. Tymczasem w niniejszym przypadku Komisja postąpiła w ten sposób, ponieważ badanie kryteriów merytorycznych zostało przeprowadzone w odniesieniu do 26 kategorii produktów rozpatrywanych jako całość, czego skarżąca nie kwestionuje.
- 103 Zastosowanie progu określonego w art. 18 rozporządzenia 2015/478 na podstawie każdej kategorii produktów rozpatrywanej odrębnie odzwierciedla w ten sposób elastyczność uznaną w orzecznictwie WTO w odniesieniu do stosowania art. 9 porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych, przytoczonym przez Komisję w jej pismach, a w szczególności w stwierdzeniach zespołu orzekającego WTO zawartych w sprawozdaniu wydanym w sprawie Republika Dominikańska – Środki ochronne w odniesieniu do przywozu polipropylenowych toreb i tkanin workowych (WT/DS 415, 416, 417, 418/R, z dnia 21 stycznia 2012 r., pkt 7.367–7.391) w odniesieniu do istotnych elementów w tym względzie zawartych w sprawozdaniu Organu Apelacyjnego WTO wydanym w sprawie Stany Zjednoczone – Ostateczne środki ochronne w przywozie rur przewodowych spawanych obwodowo ze stali węglowej najwyższej jakości pochodzących z Korei (WT/DS 202/AB/R, z dnia 15 lutego 2002 r., pkt 181).
- 104 W konsekwencji dowody przedstawione przez skarżącą nie pozwalają na stwierdzenie istnienia oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję przy stosowaniu art. 18 rozporządzenia 2015/478 w niniejszej sprawie. Z tego względu zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia zasad dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 16 rozporządzenia 2015/478

- 105 Skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd, nie badając, czy przesłanki zastosowania środków ochronnych zostały spełnione dla każdej kategorii produktów rozpatrywanej odrębnie. Trzeci zarzut powołany przez skarżącą dzieli się na trzy części.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej okoliczności, że Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, dokonując tylko jednej oceny w odniesieniu do 26 kategorii produktów

- 106 Skarżąca podnosi, że w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia w sprawie środków ochronnych zakres dochodzenia został określony poprzez odniesienie do „produktów” w liczbie mnogiej i że Komisja zapowiedziała, iż zamierza przeprowadzić swoją analizę na podstawie indywidualnego

badania każdej kategorii produktów. W tym względzie kwestionuje ona twierdzenia Komisji dotyczące zawarcia w tym zawiadomieniu licznych jasnych i jednoznacznych wskazówek co do zamiaru traktowania kategorii produktów będących przedmiotem dochodzenia jako jednej grupy produktów. W konsekwencji skarżąca uważa, że Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, nie postępując w ten sposób.

- 107 Dodaje ona ponadto, że uzasadnione oczekiwania wynikające z zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia zostały utrzymane i potwierdzone w dwóch późniejszych dokumentach. Uważa ona zatem, że do czasu przyjęcia środków tymczasowych zainteresowane strony otrzymały dokładne, bezwarunkowe i spójne informacje, zgodnie z którymi analiza zostanie przeprowadzona dla każdej kategorii produktów odrębnie, w związku z czym mogły one żywić uzasadnione oczekiwania w tym względzie.
- 108 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 109 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że z zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż Komisja przeprowadziła badanie dotyczące 26 kategorii produktów rozpatrywanych jako całość, uzupełnione bardziej szczegółowymi analizami na poziomie niektórych kategorii produktów (zob. pkt 99 powyżej).
- 110 W drugiej kolejności podejście to znajduje odzwierciedlenie w sformułowaniach użytych w pkt 2 zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia w sprawie środków ochronnych. Stwierdziwszy bowiem wielokrotnie, że jej analiza opiera się na „całkowitym przywozie produktów objętych dochodzeniem”, Komisja wyjaśniła w pkt 2 akapit drugi in fine, że „dochodzenie zbada sytuację produktów objętych dochodzeniem, w tym dla każdej z kategorii produktów odrębnie”. Tymczasem sformułowanie to nie może być rozumiane jedynie jako oznaczające, że „sytuacja produktów objętych dochodzeniem” odsyła do całościowej analizy.
- 111 W konsekwencji twierdzenia skarżącej są błędne pod względem faktycznym.
- 112 W związku z tym, nawet przy założeniu, że zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań znajduje zastosowanie w ramach zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia w sprawie środków ochronnych, rozpatrywane w niniejszej sprawie zawiadomienie nigdy nie mogło wzbudzić takich oczekiwań co do zastosowania zindywidualizowanej i odrębnej metody analizy produktów objętych dochodzeniem w sprawie środków ochronnych.
- 113 W świetle powyższego należy stwierdzić, że pierwsza część zarzutu trzeciego jest bezzasadna.
- W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego, dotyczącej okoliczności, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 16 rozporządzenia 2015/478, definiując produkt objęty postępowaniem jako jedną grupę dla 26 kategorii produktów
- 114 Skarżąca twierdzi, że fakt przeprowadzenia badania łącznie 26 kategorii produktów nie może być uzasadniony, ponieważ brak jest zależności między owymi produktami, a ponadto, prowadzi do zniekształcenia ustaleń dotyczących wzrostu przywozu, zagrożenia wystąpienia poważnej szkody i związku przyczynowego, ponieważ przesłanki pozwalające na nałożenie środków ochronnych niekoniecznie zostały spełnione dla poszczególnych kategorii.
- 115 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

- 116 Po pierwsze, jeśli chodzi o współzależność między rozpatrywanymi produktami, skarżąca twierdzi w istocie, przede wszystkim, że poza dwiema kategoriami produktów, które mogą być używane jako surowce, kategorie produktów ze stali nie mogą w większości służyć do produkcji, następnie, że produkty te nie są zamienne z handlowego punktu widzenia i nie spełniają tych samych wymogów konsumentów, a wreszcie, ponieważ różne kategorie produktów ze stali nie są wytwarzane z wykorzystaniem tych samych urządzeń, wielkość inwestycji koniecznych do zapewnienia, aby przywóz produktów nieobjętych środkami ochronnymi zastąpił przywóz produktów objętych takimi środkami, sprawia, że ryzyko wystąpienia takiej sytuacji jest mało prawdopodobne. Zdaniem skarżącej w zakresie, w jakim wbrew temu, co twierdzi Komisja, nie uwzględniła ona tych okoliczności, popełniła ona oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę dobrej administracji.
- 117 W tym kontekście należy zauważyć, że w motywie 15 rozporządzenia tymczasowego Komisja podkreśliła, że wielu producentów unijnych prowadzi działalność w zakresie produkcji większości kategorii produktów, wykazując w ten sposób, że hutnicy mogą dostosować swoją produkcję do różnych kategorii produktów.
- 118 W tym względzie skarżąca poprzestaje na odpowiedzi, że nawet jeśli producenci unijni mogą produkować więcej niż jedną kategorię produktów, nie oznacza to, że kanały produkcyjne mogą być łatwo przerwane i ponownie ukierunkowane. Skarżąca nie uprawdopodobniła jednak swojego twierdzenia zmierzającego do wykluczenia współzależności między kategoriami produktów.
- 119 Po drugie, w odniesieniu do okoliczności, że kompleksowa analiza Komisji doprowadziła do fałszywych ustaleń co do elementów, które należy spełnić na podstawie art. 16 rozporządzenia 2015/478, skarżąca podnosi, że takie podejście, z jednej strony, skutkuje złagodzeniem wahań w rozwoju przywozu, ponieważ, nawet jeśli przywóz niektórych kategorii produktów mógł ulec zmniejszeniu, spadek ten jest rekompensowany wzrostem w odniesieniu do innych produktów, z drugiej zaś – nie pozwala potwierdzić, że przywóz rozpatrywanego produktu rzeczywiście powoduje lub może powodować poważną szkodę dla przemysłu unijnego, ponieważ przywóz na jeden rynek nie zawsze ma taki sam wpływ jak przywóz na inny rynek. W tym względzie kwestionuje ona twierdzenia Komisji, zgodnie z którymi argument ten opiera się na błędnym założeniu, jako że Komisja również rozpatrzyła kategorie produktów odrębnie.
- 120 Jednakże, jak wskazano w pkt 117 i 118 powyżej, nie można wykluczyć współzależności między kategoriami produktów. Ze względu na wspomnianą współzależność nie można zarzucać Komisji, że zbadała skutki wzrostu przywozu w ujęciu zbiorczym i że wypowiedziała się w przedmiocie zagrożenia wystąpienia poważnej szkody w odniesieniu do wszystkich kategorii produktów.
- 121 W konsekwencji skarżąca nie przedstawiła dowodów wystarczających do wykazania oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do tego elementu analizy Komisji.
- 122 W świetle powyższego należy stwierdzić, że część druga zarzutu trzeciego jest bezzasadna.

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego, dotyczącej popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 16 rozporządzenia 2015/478 poprzez stwierdzenie, że całościowa analiza 26 kategorii produktów rozpatrywanych łącznie była wzmocniona odrębną analizą przeprowadzoną w trzech grupach różnych produktów

- 123 Skarżąca uważa, że wbrew twierdzeniom Komisji analiza tendencji przywozów i szkody na poziomie trzech grup produktów (tj. wyrobów płaskich, wyrobów długich i rur) prowadzi do odmiennego wniosku, który powinien być skłonić Komisję do bardziej szczegółowego zbadania, dla których kategorii produktów środki ochronne były uzasadnione.
- 124 W konsekwencji stwierdzając, że całościowa analiza przeprowadzona na poziomie 26 kategorii produktów została potwierdzona oddzielną analizą dotyczącą trzech rodzin różnych produktów, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie stanowiący naruszenie art. 16 rozporządzenia 2015/478.
- 125 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 126 Po pierwsze, jeśli chodzi o analizę dotyczącą wzrostu przywozu, w zakresie, w jakim skarżąca przedstawia swoją argumentację głównie w ramach zarzutu czwartego, należy odesłać do pkt 140 i 144 poniżej.
- 127 Po drugie, co się tyczy analizy dotyczącej szkody wyrządzonej przemysłowi Unii, skarżąca przedstawia dane liczbowe, z których wynika, po pierwsze, że w przypadku wyrobów płaskich i wyrobów długich udziały w rynku zmniejszyły się, a rentowność wzrosła, a po drugie, że w przypadku rur udział w rynku pozostał stały, nawet jeśli rentowność uległa zmniejszeniu. Liczby te odpowiadają uwagom sformułowanym przez Komisję w motywach 77 i 84 zaskarżonego rozporządzenia w ramach analizy każdej z trzech grup produktów.
- 128 Zmiany te wydają się być spójne ze zmianami zaobserwowanymi w ramach całościowej analizy i powtórzonymi w motywach 68 i 72 zaskarżonego rozporządzenia.
- 129 Elementy, na których opiera się argumentacja skarżącej, takie jak poprawa rentowności wyrobów płaskich, nie pozwalają bowiem podważyć całości analizy, ponieważ nie należy stracić z pola widzenia tego, że w motywie 90 zaskarżonego rozporządzenia Komisja uznała, iż pomimo tej tymczasowej poprawy przemysł unijny wciąż znajdował się w delikatnej sytuacji i pod groźbą poważnej szkody, gdyby utrzymała się tendencja wzrostu przywozu, powodując spadek cen i rentowności poniżej progów stabilności finansowej.
- 130 W związku z tym, jeśli chodzi o zagrożenie wystąpienia poważnej szkody, wybór danych, na podstawie którego skarżąca doszła do wniosku, że trzy grupy produktów odznaczają się różnymi tendencjami, nie pozwala na wykazanie istnienia oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do wniosku Komisji sformułowanego w motywie 87 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym z analizy przeprowadzonej łącznie i jednocześnie w odniesieniu do każdej z trzech grup produktów wynika, że przemysł unijny znajdował się w trudnej sytuacji ekonomicznej do 2016 r., która w 2017 r. uległa jedynie częściowej poprawie.
- 131 W świetle powyższego należy stwierdzić, że trzecia część zarzutu trzeciego jest bezzasadna, z zastrzeżeniem oceny zasadności analizy skarżącej dotyczącej wzrostu przywozu przedstawionej w ramach zarzutu czwartego.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie, uchybienia obowiązkowi staranności oraz naruszenia art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 16 rozporządzenia 2015/478

- 132 Skarżąca twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie nie wykazuje, iż miał miejsce aktualny, nagły, gwałtowny i znaczący wzrost przywozu rozpatrywanego produktu, jak tego wymagają art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 16 rozporządzenia 2015/478.
- 133 Po pierwsze, w świetle całościowej analizy dokonanej przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu skarżąca uważa, że jedyny nagły, gwałtowny lub znaczący wzrost przywozu, który mógł być podniesiony, miał miejsce w latach 2013–2016, czyli trzy lata przed przyjęciem tego rozporządzenia. W konsekwencji stwierdzony przez Komisję wzrost przywozu nie jest wystarczająco aktualny, aby uzasadnić nałożenie środków ochronnych. Ta ocena „aktualnego” charakteru jest zgodna z orzecznictwem WTO. W tym względzie skarżąca podkreśla, że z orzecznictwa tego wynika również, po pierwsze, że nie wystarczy, aby przywóz wzrósł w danym momencie w przeszłości i pozostawał stabilny, aby uzasadnić nałożenie środków ochronnych, a po drugie, że analiza tendencji w najnowszym okresie powinna potwierdzać nagły i niedawny charakter wzrostu przywozu, co nie wynika z analizy jakościowej rozwoju przywozu w niniejszej sprawie.
- 134 W związku z tym zdaniem skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 16 rozporządzenia 2015/478, uznając, że wzrost przywozu rozpatrywanego produktu do Unii uzasadnia zastosowanie środków ochronnych.
- 135 Ponadto skarżąca dodaje, że wykładnia zaproponowana przez Komisję pozbawia znaczenia wymóg, zgodnie z którym wzrost przywozu powinien być aktualny i nagły, i jest sprzeczna z celem środków ochronnych, tak jak jest on rozumiany w szczególności w orzecznictwie WTO.
- 136 Po drugie, w świetle analizy opartej na trzech grupach produktów przeprowadzonej przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu skarżąca uważa, że owe trzy grupy odznaczały się bardzo odmiennymi tendencjami w okresie od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 30 czerwca 2018 r., zwanym okresem najnowszym. W związku z tym skarżąca podnosi, że skoro analiza poszczególnych grup produktów ukazuje rozbieżne tendencje, nie pozwala ona na potwierdzenie całościowej analizy.
- 137 Opierając się na orzecznictwie WTO, które podkreśla znaczenie pośrednich tendencji, aby dojść do wniosku, że przywóz wzrósł w rozumieniu art. 2.1 porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych, skarżąca stwierdza, że w przypadku stwierdzenia rozbieżnych tendencji między różnymi kategoriami produktów składających się na jeden rozpatrywany produkt, brak jest podstaw dla wniosku, że wzrósł przywóz jednego rozpatrywanego produktu, a środki ochronne są prawnie uzasadnione. W tym kontekście, w świetle szczególnych okoliczności niniejszej sprawy, kwestionuje ona znaczenie twierdzeń Komisji, zgodnie z którymi orzecznictwo WTO przeczy jej stanowisku.
- 138 W świetle powyższego skarżąca uważa, że nie wyciągając właściwych wniosków z przeprowadzonej przez nią analizy w odniesieniu do grup produktów, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i uchybiła również ciążącemu na niej obowiązkowi staranności, poprzez brak wykazania i starannego zbadania wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych, którymi dysponowała.
- 139 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

- 140 W pierwszej kolejności należy zbadać twierdzenia skarżącej dotyczące błędów, jakich miała dopuścić się Komisja, dokonując analiz, z których najważniejszym jest brak potwierdzenia między analizą ogólną a analizą opartą na trzech grupach produktów.
- 141 Z jednej strony, mając na uwadze motywy 32 i 33 zaskarżonego rozporządzenia, z ogólnej analizy wynika, że wielkość przywozu wzrosła o 71% w wartościach bezwzględnych oraz że udziały w rynku wzrosły z 12,7% do 18,8% w kategoriach względnych. Największy wzrost miał miejsce w latach 2013–2016. Następnie przywóz odznaczał się w dalszym ciągu tendencją wzrostową w bardziej ograniczonym tempie, a ponownie wzrósł w okresie najnowszym.
- 142 Z drugiej strony w świetle motywów 34 i 35 zaskarżonego rozporządzenia z analizy poszczególnych grup produktów wynika, że trzy grupy produktów (wyroby płaskie, wyroby długie i rury) odznaczały się wzrostem w wartościach bezwzględnych odpowiednio o 64%, 97% i 60% między 2013 r. a okresem najnowszym. W tym samym okresie przywóz wzrósł również w ujęciu względnym. Udziały w rynku zwiększyły się odpowiednio z 14,2% do 20,9%; z 8,6% do 14% i z 20,4% do 25,7%.
- 143 W świetle powyższego można stwierdzić przede wszystkim, że obydwie metody analizy prowadzą do podobnych rezultatów, następnie, że Komisja dokonała analizy zarówno punktów skrajnych, jak i tendencji pośrednich, i wreszcie, że został uwzględniony rozwój przywozu w najnowszym okresie.
- 144 W tym kontekście należy zauważyć, że argumentacja skarżącej opiera się na częściowej analizie danych podkreślających okresy zbyt ograniczone czasowo, aby mogły być znaczące. Tytułem przykładu podnosi ona, że przywóz wyrobów płaskich zmniejszył się między 2017 r. a okresem najnowszym. Jednakże, chociaż wielkość przywozu zmniejszyła się z 20 299 000 ton do 20 202 000 ton (czyli spadek o 97 000 ton), udział w rynku pozostał stały (20,9%), a przede wszystkim wielkość przywozu utrzymywała się na bardzo wysokim poziomie w porównaniu z okresem 2013–2015 (+1 811 000 ton w porównaniu z 2015 r.).
- 145 W drugiej kolejności należy zbadać twierdzenia skarżącej dotyczące braku poszanowania kryteriów, jakie powinien spełniać wzrost przywozu, aby uzasadnić wprowadzenie środków ochronnych.
- 146 W tym względzie, jak przypomina skarżąca, art. 16 rozporządzenia 2015/478 używa wyrażenia „w tak znacznie zwiększonych ilościach”, a art. 9 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia odnosi się do „znaczącego” zwiększenia. W sprawozdaniu z dnia 14 grudnia 1999 r., wydanym w sprawie „Argentyna – Środki ochronne w odniesieniu do przywozu obuwia [Argentyna – Obuwie (WE)]”, Organ Apelacyjny WTO podkreślił, że konieczne jest, aby „wzrost przywozu był wystarczająco aktualny, nagły i gwałtowny i znaczący zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym, by powodował »poważną szkodę« lub groźbę wystąpienia takiej szkody”. W motywach 39 i 47 zaskarżonego rozporządzenia Komisja, opierając się w szczególności na tym orzecznictwie, potwierdziła, że wzrost rozpatrywanego przywozu spełniał te przesłanki.
- 147 Wystarczy podkreślić, że z powyższych rozważań wynika, iż Komisja dysponuje pewnym marginesem swobody w ocenie aktualnego charakteru wzrostu przywozu, ponieważ nie jest związana ścisłym okresem przy ustalaniu wzrostu rozpatrywanego przywozu, oraz że jej badanie wzrostu tego przywozu zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym wykazało jego gwałtowny, nagły i wystarczająco aktualny charakter, by spowodować poważną szkodę lub groźbę jej wystąpienia.

- 148 W niniejszej sprawie w kontekście rozwoju rozpatrywanego przywozu (zob. pkt 127, 141 powyżej), Komisja miała prawo uznać, że wzrost, o którym mowa, spełniał wymagane kryteria.
- 149 Ponadto sugerowana przez skarżącą interpretacja kryterium aktualnego charakteru prowadziłyby do uczynienia nieskutecznym środków nadzoru, które uzupełniają system ustanowiony w celu opracowania środków ochronnych zgodnych z art. 16 rozporządzenia 2015/478.
- 150 Mając na względzie powyższe rozważania, zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.
- 151 Zgodnie z pkt 126 i 131 powyżej należy również oddalić cały zarzut trzeci jako bezzasadny w zakresie, w jakim argumentacja skarżącej dotycząca wzrostu przywozu, podniesiona w ramach zarzutu trzeciego, lecz rozwinięta w ramach zarzutu czwartego, została oddalona.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasady dobrej administracji, uchybienia obowiązкови staranności, a także naruszenia art. 5 ust. 2, art. 9 ust. 2 i art. 16 rozporządzenia 2015/478

- 152 W zarzucie piątym, podzielonym na cztery części, skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie wykazuje istnienia zagrożenia wystąpienia poważnej szkody (część pierwsza), że zagrożenie to jest niesłusznie oparte wyłącznie na przekierowaniu przepływów handlowych (część druga), że Komisja nie oparła się w każdym razie na okolicznościach faktycznych w celu stwierdzenia wspomnianego zagrożenia (część trzecia), i że Komisja powinna była uwzględnić wskaźniki szkody przedstawione przez Europejską Konfederację Przemysłu Żelaza i Stali (Eurofer) w celu dokonania oceny tego zagrożenia (część czwarta).

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu piątego, popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 9 ust. 2 i art. 16 rozporządzenia 2015/478 poprzez uznanie, że sytuacja przemysłu Unii mogła wskazywać na zagrożenie wystąpienia poważnej szkody

- 153 W części pierwszej skarżąca podnosi w istocie, że Komisja nie powinna była stwierdzić zagrożenia wystąpienia poważnej szkody na podstawie posiadanych przez nią danych i informacji.
- 154 Na poparcie swego sprzeciwu skarżąca podnosi, po pierwsze, że spośród jedenastu wskaźników szkody zbadanych przez Komisję tylko trzy wykazują tendencję nieznacznie ujemną (udziały w rynku, zapasy i zatrudnienie), co nie jest oznaką „delikatnej” lub „wrażliwej” sytuacji przemysłu w rozumieniu orzecznictwa WTO, lecz wskazuje raczej na solidny i silny przemysł, jak wynika to w szczególności z badania kluczowego wskaźnika rentowności.
- 155 Komisja kwestionuje ten argument.
- 156 Na wstępie należy zauważyć, że w odpowiedzi na skargę Komisja zakwestionowała dopuszczalność pierwszej części zarzutu piątego ze względu na to, że argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie spełniała przesłanek określonych w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Jednakże w duplice Komisja najwyraźniej powróciła do swojej oceny, uznając, że wyjaśnienia udzielone przez skarżącą w replice pozwalają lepiej zrozumieć argumentację, na której opiera się pierwsza część zarzutu piątego. Zapytana na rozprawie o podtrzymanie swoich zastrzeżeń dotyczących dopuszczalności tej argumentacji Komisja oświadczyła, że pozostawia ją uznaniu Sądu, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.

- 157 Z wymiany informacji między stronami, zarówno na etapie pisemnym, jak i na ustnym etapie postępowania, wynika, że argumentacja skarżącej dotycząca pierwszej części zarzutu piątego została przedstawiona w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby pozwolić Komisji na udzielenie na nią odpowiedzi, a Sądowi na dokonanie jej kontroli. Należy zatem oddalić zastrzeżenia Komisji co do dopuszczalności pierwszej części zarzutu piątego i zbadać jego zasadność.
- 158 W tym względzie należy zrelatywizować znaczenie oceny skarżącej z uwagi na jej fragmentaryczny i odosobniony charakter. Podnosi ona bowiem z jednej strony, że konsumpcja i sprzedaż krajowa wzrosły, a z drugiej strony, że produkcja wzrosła również w czasie, gdy moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych pozostały stabilne. Jednakże ustalenia te należy rozpatrzyć w świetle faktu, że z analizy przeprowadzonej przez Komisję w motywach 63–89 zaskarżonego rozporządzenia wynika przede wszystkim, że o ile produkcja wzrosła, wzrost ten był niższy, niż konsumpcja krajowa, a następnie, że ceny sprzedaży w Unii obniżyły się w trakcie rozpatrywanego okresu, z wyjątkiem ponownego wzrostu pod sam koniec tego okresu, oraz wreszcie, że zyski pozostały niższe od zysków docelowych w rozpatrywanym okresie (i wzrosły dopiero w 2017 r. ze względu na spadek kosztów produkcji i skuteczność środków ochrony handlu przyjętych przez Unię). Do tych uwag należy dodać, że udział w rynku zmniejszył się.
- 159 O ile prawdą jest, że skarżąca kładzie nacisk na ciągły wzrost rentowności i poprawę przepływu środków pieniężnych, o tyle należy jednak zaznaczyć, że w motywie 97 zaskarżonego rozporządzenia Komisja podkreśliła w szczególności, iż „pomimo faktu, że w 2017 r. poziom rentowności uległ znacznej poprawie w stosunku do poprzednich lat (w których przemysł Unii ponosił straty lub odnotowywał wyniki w pobliżu progu rentowności), sytuacja ta może ulec szybkiemu odwróceniu, jeżeli przywóz nadal by wzrastał (lub wzrósłby gwałtownie na skutek między innymi stosowania środków przyjętych przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie sekcji 232).
- 160 Z oceny tej wynika zatem, że osiągnięte poziomy rentowności nie mogły być rozpatrywane odrębnie, ponieważ mimo że poprawiły się w stosunku do roku poprzedniego, wykazane ryzyko przekierowania przepływów handlowych było zasadniczym elementem, który miałby negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przemysłu Unii, gdyby środki nie zostały przyjęte. W tym kontekście należało wziąć pod uwagę okoliczność, że nieuchronne przekierowanie przepływów handlowych miałooby w braku środków negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przemysłu Unii, w związku z czym poprawa sytuacji mogłaby ulec szybkiemu odwróceniu.
- 161 W świetle powyższego nie można stwierdzić, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczący określenia sytuacji, w jakiej znajdował się przemysł unijny.
- 162 Po drugie, skarżąca uważa, że rozwój szkody wyrządzonej przemysłowi Unii między rokiem 2013 a pierwszym półroczem 2018 r. nie pozwala na stwierdzenie istnienia „zagrożenia wystąpienia poważnej szkody”, w szczególności w rozumieniu orzecznictwa WTO. Ponadto dodaje ona, że najnowsze dane zawarte w aktach sprawy wskazują, że dodatkowy przywóz nie wywołał skutku podniesionego przez Komisję.
- 163 Komisja kwestionuje te argumenty.

- 164 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że ze względu na to, iż w pkt 158–161 powyżej stwierdzono, że analizę skarżącej należy odrzucić na korzyść analizy zaproponowanej przez Komisję, argumenty skarżącej przedstawione w przedmiocie sposobu uwzględnienia elementów prognozy są obecnie nieistotne.
- 165 W świetle powyższego nie można stwierdzić żadnego oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję ze względu na stwierdzenie, że sytuacja przemysłu unijnego mogła wskazywać na zagrożenie wystąpienia poważnej szkody.
- 166 W związku z tym część pierwszą zarzutu piątego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu piątego, dotyczącej tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 9 ust. 2 i art. 16 rozporządzenia 2015/478, opierając stwierdzenie zagrożenia wystąpienia poważnej szkody jedynie na ewentualnym przekierowaniu przepływów handlowych

- 167 W drugiej części zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że ponieważ Komisja oparła swe wnioski wyłącznie na przekierowaniu przepływów handlowych, nie powinna była stwierdzić istnienia zagrożenia wystąpienia poważnej szkody w rozumieniu art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2015/478.
- 168 Zdaniem skarżącej Komisja nie opiera zagrożenia wystąpienia poważnej szkody na poziomie przywozu w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia lub kontynuacji przywozu na tym poziomie, lecz raczej na nieuzasadnionym i teoretycznym wzroście przywozu w przyszłości, wynikającym z przekierowania przepływów handlowych na skutek środków amerykańskich przyjętych na podstawie sekcji 232. Postępując w ten sposób, Komisja zrównała hipotetyczne zagrożenie wzrostu przywozu z zagrożeniem wystąpienia poważnej szkody. W ten sposób popełniła ona oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 9 ust. 2 i art. 16 rozporządzenia 2015/478. W tym względzie skarżąca podnosi, że ocenę tę potwierdza orzecznictwo WTO.
- 169 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 170 Na wstępie należy zauważyć, że w motywie 90 zaskarżonego rozporządzenia Komisja stwierdziła, iż przemysł Unii „byłby zagrożony poważną szkodą, gdyby tendencje wzrostowe w przywozie nadal wiązały się ze spadkiem cen i spadkiem rentowności poniżej zrównoważonych poziomów”. Tymczasem skarżąca twierdzi, że oświadczenie to jest bezpodstawne i sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy, ponieważ wykazała ona w ramach pierwszej części zarzutu piątego, że sytuacja przemysłu unijnego w 2017 r. i w pierwszych dwóch kwartałach 2018 r. nie ujawniła, by przy poziomie przywozu w tym okresie przemysł unijny miał się załamać, i że poważna szkoda była zatem wyraźnie przewidywalna lub nieuchronna.
- 171 W związku z tym, że stwierdzono oddalenie pierwszej części zarzutu piątego, założenie przedstawione przez skarżącą w ramach drugiej części tego zarzutu jest błędne. Należy zatem zbadać część drugą zarzutu piątego wyłącznie w świetle twierdzeń, zgodnie z którymi dowody przedstawione przez Komisję na poparcie wykazania możliwego wzrostu przywozu stanowią oczywisty błąd w ocenie.
- 172 Tymczasem z akt sprawy wynika, że aby wykazać istnienie zagrożenia wystąpienia poważnej szkody, Komisja nie oparła się wyłącznie na stwierdzeniu ewentualnego przekierowania przepływów handlowych, lecz wzięła pod uwagę inne czynniki. W motywach 99 i 100 zaskarżonego rozporządzenia przeprowadzono bowiem analizę tempa wzrostu wywozu oraz

prawdopodobieństwa ponownego wzrostu wywozu na podstawie analizy najnowszych dostępnych danych. Ponadto statystyki przedstawione i przeanalizowane w pkt 5.6.1 i 5.6.2 zaskarżonego rozporządzenia wykazują tendencję do ciągłego wzrostu przywozu oraz fakt, że pierwsze oznaki przekierowania przepływów handlowych mogły być już obserwowane w miesiącach następujących po wejściu w życie środków przyjętych przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie sekcji 232.

- 173 W konsekwencji Komisja rzeczywiście oparła się na dowodach pozwalających na stwierdzenie nie tylko przekierowania przepływów handlowych, ale również prawdopodobieństwa wzrostu przywozu przeznaczonego zwykle na rynek amerykański, który mógł wówczas zostać skierowany do Unii.
- 174 Ze zbioru szczegółowych poszlak, na którym opiera się analiza Komisji, nie można zatem wywieść wystąpienia jakiegokolwiek oczywistego błędu w ocenie.
- 175 Co więcej, nawet przy założeniu, że należy uwzględnić porozumienie WTO w sprawie środków ochronnych, można zauważyć, że podejście Komisji jest spójne z postanowieniami art. 4 ust. 1 lit. b) tego porozumienia, ponieważ wykazanie istnienia możliwego wzrostu przywozu nie opiera się w niniejszej sprawie na zwykłych twierdzeniach, przypuszczeniach lub odległych możliwościach.
- 176 W związku z tym część drugą zarzutu piątego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu piątego dotyczącej popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 9 ust. 2 i art. 16 rozporządzenia 2015/478 poprzez brak dokonania pogłębionej oceny stanu faktycznego w zakresie stwierdzenia zagrożenia wystąpienia poważnej szkody

- 177 W ramach trzeciej części zarzutu piątego skarżąca podnosi trzy argumenty w celu wykazania, że nawet przy założeniu, iż zagrożenie wzrostu przywozu mogłoby stanowić zagrożenie wystąpienia poważnej szkody, Komisja nie wykazała w sposób zadowalający, w szczególności w świetle orzecznictwa WTO, że istnieje rzeczywiste ryzyko znaczącego przekierowania przepływów handlowych mogących wyrządzić poważną szkodę.
- 178 Po pierwsze, Komisja nie wzięła pod uwagę istnienia innych rynków eksportowych mogących zaradzić ewentualnemu przekierowaniu przepływów handlowych pochodzących ze Stanów Zjednoczonych. Wbrew twierdzeniom Komisji względy, na których oparła się ona w celu wykazania tezy przeciwnej, stanowią jedynie twierdzenia, którym brak wartości dowodowej.
- 179 Po drugie, z analizy danych liczbowych zawartych w aktach sprawy nie wynika, by stwierdzone przekierowanie przepływów handlowych mogło stanowić zagrożenie wyrządzenia poważnej szkody, ponieważ owe przepływy były ograniczone. W tym względzie skarżąca uważa, że twierdzenia Komisji mające na celu wykazanie tezy przeciwnej nie są poparte okolicznościami faktycznymi.
- 180 Po trzecie, przeprowadzona przez Komisję analiza rozwoju przywozu do Unii i do Stanów Zjednoczonych w pierwszych miesiącach 2018 r. została przeprowadzona w wartościach bezwzględnych, a przywóz ten niekoniecznie był dokonywany w warunkach lub w sposób, który mógłby stanowić zagrożenie wystąpienia poważnej szkody. Komisja nie przedstawiła zatem okoliczności faktycznych, które pozwoliły jej stwierdzić, że dodatkowy przywóz spowoduje

spadek cen i spadek rentowności. W tym względzie skarżąca dodaje, że Komisja nie przedstawiła wyjaśnień co do powodów uzasadniających jej wnioski, zgodnie z którym przywóz w rzekomo zwiększonych ilościach stanowił zagrożenie wyrządzenia poważnej szkody.

181 Komisja kwestionuje argumenty skarżące.

182 Po pierwsze, jeśli chodzi o fakt, że Komisja nie zbadała okoliczności, iż niezależnie od ewentualnego zamknięcia rynku amerykańskiego przekierowanie przepływów handlowych było ograniczone i było mało prawdopodobne, by spowodowało zagrożenie wystąpienia poważnej szkody, należy zauważyć, że zarówno z motywów 35 i 67 rozporządzenia tymczasowego, jak i z motywów 107 i 173 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że zarzut ten jest bezzasadny, ponieważ rozumowanie Komisji uwzględnia w sposób konieczny inne rynki. Ponadto, w świetle tego, co zostało wskazane w pkt 172–174 powyżej, należy oddalić zarzut podniesiony przeciwko Komisji, wedle którego wspomniane motywy stanowią jedynie zwykłe twierdzenia, które nie zostały poparte żadnym dowodem, a dokładniej, że nie ma żadnego dowodu na okoliczność, iż przepływy handlowe do Stanów Zjednoczonych odpowiadają – pod względem gamy produktów i krajów eksportujących – przepływowi handlowym do Unii.

183 Po drugie, jeśli chodzi o okoliczność, że ewentualne przekierowanie przepływów handlowych pochodzących ze Stanów Zjednoczonych jest zbyt ograniczone, aby stanowić zagrożenie wyrządzenia poważnej szkody, skarżąca kwestionuje obliczenia dokonane przez Komisję. Jednakże zgodnie z zasadami przypomnianymi w pkt 74 i 75 powyżej nie ma znaczenia, że można przeprowadzić inną analizę, taką jak zaproponowana przez skarżącą, ponieważ kontrola sądu Unii w niniejszej sprawie ogranicza się do stwierdzenia oczywistego błędu w ocenie obciążającego analizę, na której opiera się zaskarżone rozporządzenie. Tymczasem taki błąd nie wynika z akt sprawy. Motywy 107 i 179 zaskarżonego rozporządzenia wskazują bowiem, że Komisja dokonała symulacji z uwzględnieniem różnych kryteriów i poparła swój model ekonomiczny za pomocą najnowszych dostępnych danych. Podejście przyjęte przez Komisję pozwoliło ponadto stwierdzić, że doszło do przekierowania przepływów handlowych w zakresie ilości w pierwszym półroczu 2018 r., które było wystarczające dla uzasadnienia jej wniosków dotyczących zagrożenia wystąpienia poważnej szkody.

184 Po trzecie, co się tyczy faktu, że wniosek, zgodnie z którym wzrost przywozu prowadził do spadku cen i spadku rentowności w taki sposób, że stanowił on zagrożenie wyrządzenia poważnej szkody, nie jest poparty żadnym dowodem, należy przypomnieć, że zostało przyjęte, iż Komisja przedstawiła wymagany prawem dowód na to, że przemysł unijny znajdował się w trudnej sytuacji (zob. pkt 158–161 powyżej), a zatem w świetle tej sytuacji należy ocenić zasadność wykazania przez Komisję istnienia zagrożenia wyrządzenia poważnej szkody ze względu na wzrost przywozu. W tym kontekście Komisji nie można zarzucić jakiegokolwiek oczywistego błędu w ocenie faktu, że uznała ona, iż w świetle bardzo niskich zysków osiągniętych w rozpatrywanym okresie dodatkowa presja, jaką stanowiło przyspieszenie stwierdzonego wzrostu przywozu w następstwie przyjęcia przez Stany Zjednoczone Ameryki środków podjętych na podstawie sekcji 232, prowadziłyby do spadku cen i spadku rentowności, co groziłoby wyrządzeniem poważnej szkody. W tym względzie rozważania skarżące dotyczące poprawy rentowności należy oddalić z tych samych powodów, które zostały przedstawione w pkt 158–161 powyżej w związku z pkt 165 powyżej.

185 W świetle powyższego część trzecią zarzutu piątego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie czwartej części zarzutu piątego, dotyczącej popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasady dobrej administracji, uchybienia obowiązкови staranności i działania z naruszeniem art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2015/478 poprzez brak uwzględnienia pozytywnych zmian wskaźników szkody w pierwszym półroczu 2018 r.

- 186 W części czwartej zarzutu piątego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, uchybiła obowiązкови staranności i naruszyła art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2015/478, gdy postanowiła nie uwzględniać wskaźników szkody przekazanych przez Eurofer za pierwsze półrocze 2018 r.
- 187 Zdaniem skarżącej żaden z powodów przedstawionych przez Komisję nie może uzasadniać tego braku uwzględnienia, ponieważ mogła ona zgodnie z prawem wziąć pod uwagę te zaktualizowane informacje, wraz z weryfikacją lub bez niej, zażądać w razie potrzeby dodatkowych informacji i w razie potrzeby oprzeć się na dostępnych danych.
- 188 Tymczasem skarżąca uważa przede wszystkim, że wskaźniki te świadczą o tym, że przemysł Unii poprawił swą pozycję konkurencyjną i że w konsekwencji stanowią one pozytywne dowody na brak zagrożenia wystąpienia poważnej szkody.
- 189 Następnie skarżąca kwestionuje twierdzenie Komisji, zgodnie z którym nawet gdyby uwzględniła wskaźniki szkody w pierwszym półroczu 2018 r., ostateczne ustalenie byłoby identyczne. W tym względzie skarżąca podkreśla, że tendencja wzrostowa rentowności w okresie od stycznia 2018 r. do czerwca 2018 r. nie mogła potwierdzić ostatecznego stwierdzenia Komisji, które opiera się na założeniu, że wzrost wielkości przywozu spowodowałby obniżenie cen i spadek rentowności.
- 190 Wreszcie skarżąca uważa, że wbrew twierdzeniom Komisji z orzecnictwa wynika, iż Sąd jest w niniejszym przypadku właściwy do przeprowadzenia kontroli, czy instytucja ta działała zgodnie z zasadą dobrej administracji.
- 191 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 192 Na wstępie należy wskazać, że w swych pismach procesowych skarżąca wielokrotnie oparła swoją analizę na zaktualizowanych wskaźnikach szkody przedstawionych przez Eurofer, których znaczenie jest przedmiotem czwartej części zarzutu piątego.
- 193 Jednakże analiza skarżącej opiera się na czynniku dotyczącym rentowności. Tymczasem, jak wskazano w pkt 158–161 powyżej w związku z pkt 165 powyżej, znaczenie tego czynnika należy zrelatywizować i nie może on sam w sobie prowadzić do stwierdzenia oczywistego błędu w ocenie. W konsekwencji czwarta część zarzutu piątego jest pozbawiona znaczenia dla sprawy.
- 194 W każdym razie liczne powody przedstawione przez Komisję w celu uzasadnienia nieuwzględnienia wskaźników szkody przedstawionych przez Eurofer w odniesieniu do pierwszych dwóch kwartałów 2018 r. nie wskazują na oczywisty błąd w ocenie pomimo zastrzeżeń skarżącej. W tym względzie charakterystyczna jest niekompletność wspomnianych danych. Wskaźniki Euroferu nie obejmowały bowiem całości rozpatrywanego produktu. A zatem, nawet jeśli skarżąca uważa, że uwzględnione kategorie produktów stanowiły przeważającą większość ilości rozpatrywanego produktu i że w związku z tym, iż brak informacji o innych kategoriach produktów wynikał prawdopodobnie z nieprzekazania tych danych przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Rur Stalowych (ESTA) Komisja miała prawo wykorzystać dostępne dane zgodnie z art. 5 ust. 6 rozporządzenia 2015/478, to nie można na tej podstawie wywodzić

takiego obowiązku w odniesieniu do Komisji. Komisja miała faktycznie prawo uznać, że w świetle tej niekompletności dane nie są istotne, co nie stanowi oczywistego błędu w ocenie lub jakiegokolwiek naruszenia obowiązku staranności lub zasady dobrej administracji.

- 195 Z powyższego wynika, że część czwartą zarzutu piątego należy oddalić, a w konsekwencji zarzut piąty winien zostać oddalony w całości.

W przedmiocie zarzutu szóstego dotyczącego oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 16 rozporządzenia 2015/478

- 196 W zarzucie szóstym, podzielonym na trzy części, skarżąca zmierza do wykazania, że Komisja naruszyła art. 16 rozporządzenia 2015/478 poprzez brak przedstawienia dowodu na istnienie związku przyczynowego między stwierdzonym wzrostem przywozu a ustalonym ryzykiem zagrożenia wystąpienia poważnej szkody dla przemysłu Unii.

– W przedmiocie pierwszej części zarzutu szóstego dotyczącej popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie poprzez ustalenie związku przyczynowego między tym zagrożeniem a wzrostem przywozu z naruszeniem art. 16 rozporządzenia 2015/478, jako że zagrożenie wystąpienia poważnej szkody było związane z przyszłym przywozem

- 197 W ramach pierwszej części zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że z zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż Komisja nie stwierdziła, że przywóz istniejący w dniu wydania zaskarżonego rozporządzenia wyrządził poważną szkodę lub groził jej wyrządzeniem, stwierdziła natomiast, że zagrożenie to opierało się na przywozie, który nie został jeszcze dokonany, co jest w szczególności sprzeczne z orzecznictwem WTO.

- 198 Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła w ten sposób art. 16 rozporządzenia 2015/478, opierając się na „przyszłym i teoretycznym wzroście przywozu”.

- 199 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

- 200 Na wstępie należy zauważyć, że Komisja oparła swoje stwierdzenie na ocenie przywozu istniejącego i przyszłego. Z przeprowadzonej przez nią analizy wynika bowiem, że o ile zagrożenie wystąpienia poważnej szkody stanowi w niniejszej sprawie przyszły przywóz, którego potencjał wynika ze zbioru poszlak, o którym mowa w pkt 172–174 powyżej, o tyle ma ono miejsce ze względu na szczególną sytuację, w jakiej znajduje się przemysł Unii z powodu przywozów stwierdzonych w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

- 201 Podejście przyjęte przez Komisję w odniesieniu do stosowania art. 16 rozporządzenia 2015/478 jest zatem zgodne z art. 9 ust. 2 tego rozporządzenia, który przewiduje właśnie, że w przypadku zagrożenia wystąpienia poważnej szkody Komisja powinna zbadać stopę wzrostu wywozu do Unii w celu ustalenia, czy jest jasno przewidywalne, że szczególna sytuacja może przekształcić się w rzeczywistą szkodę.

- 202 Innymi słowy, bez skutków spowodowanych istniejącym przywozem, przyszłe przywozy mogłyby nie być problematyczne. A zatem, ze względu na istniejące przywozy zagrożenie wystąpienia poważnej szkody następuje w obliczu przewidywanych prognoz co do stopy wzrostu wywozu do Unii.

- 203 Tymczasem skarżąca uważa, że z art. 16 rozporządzenia 2015/478 wynika, iż jedynie istniejący przywóz powinien wyrządzić poważną szkodę lub grozić jej wyrządzeniem.
- 204 Założenie argumentacji przedstawionej przez skarżącą w ramach niniejszej części zarzutu opiera się zatem na błędnej interpretacji charakteru związku przyczynowego istniejącego pomiędzy stwierdzonym wzrostem przywozu a ustalonym ryzykiem wystąpienia poważnej szkody zagrażającej przemysłowi Unii.
- 205 Mając na uwadze powyższe, część pierwszą zarzutu szóstego należy oddalić jako bezzasadną.
- *W przedmiocie drugiej części zarzutu szóstego, dotyczącej braku związku przyczynowego i w związku z tym popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie z naruszeniem art. 16 rozporządzenia 2015/478*
- 206 W drugiej części zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała istnienia związku przyczynowego, a zatem nie spełniła wymogów art. 16 rozporządzenia 2015/478.
- 207 Dokładniej rzecz ujmując, skarżąca utrzymuje, że z akt sprawy wynika, iż nie zagrażając wystąpieniem poważnej szkody istniejący poziom przywozu, nawet w okresie najnowszym, nie uniemożliwiał przemysłowi Unii utrzymania konkurencyjności i osiągania dobrych zysków. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem WTO Komisja powinna była w takiej sytuacji dostarczyć zadowalające, uzasadnione i rozsądne wyjaśnienia co do faktu, że dane wskazywały mimo wszystko na istnienie związku przyczynowego, czego nie uczyniła.
- 208 Ponadto skarżąca kwestionuje podnoszony przez Komisję brak znaczenia danych liczbowych przedstawionych przez Eurofer w odniesieniu do kryterium dotyczącego rentowności i podkreśla, że nawet opierając się na danych liczbowych wymienionych w zaskarżonym rozporządzeniu brak jest korelacji między wzrostem przywozu a pogorszeniem sytuacji przemysłu unijnego w latach 2013–2017.
- 209 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 210 Na wstępie należy wskazać, że argumenty skarżącej dotyczące braku związku przyczynowego i popierające drugą część zarzutu szóstego opierają się zasadniczo na jej interpretacjach dotyczących wzrostu rentowności, popartych danymi liczbowymi dostarczonymi przez Eurofer.
- 211 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że kryterium rentowności nie jest decydujące (zob. pkt 158–161 powyżej w związku z pkt 165 powyżej), następnie że dane liczbowe dostarczone przez Eurofer nie mogą zostać uwzględnione (zob. pkt 194 powyżej) i wreszcie, że związek przyczynowy między poziomem przywozu istniejącym w chwili przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia a zagrożeniem wystąpienia poważnej szkody został wykazany przez Komisję w sposób wystarczający pod względem prawnym (zob. pkt 200–205 powyżej).
- 212 Mając na uwadze powyższe, część drugą zarzutu szóstego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie części trzeciej zarzutu szóstego, dotyczącej braku dokonania przez Komisję prawidłowej oceny wpływu wcześniejszych praktyk dumpingowych lub subsydiów na szkodę poniesioną przez przemysł Unii, co skutkowało oczywistym błędem w ocenie związku przyczynowego z naruszeniem art. 16 rozporządzenia 2015/478

- 213 W części trzeciej zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja nie uwzględniła możliwego wpływu wcześniejszych praktyk dumpingowych i subsydiów, co spowodowało wadliwość jej ustaleń dotyczących oszacowania szkody, wobec czego analiza związku przyczynowego była dotknięta oczywistym błędem w ocenie.
- 214 Dokładniej rzecz ujmując, jak podnosi skarżąca, fakt, iż Komisja stwierdziła w zaskarżonym rozporządzeniu, że przemysł Unii znajdował się w trudnej sytuacji gospodarczej aż do 2016 r., można przynajmniej częściowo wyjaśnić poprzednią znaczącą szkodą, której przyczyną były wcześniejsze praktyki dumpingowe i subsydia, przeciwko którym podjęto środki ochrony handlu. W tym względzie podkreśla ona, że bez znaczenia jest okoliczność, czy środki antydumpingowe i wyrównawcze mają różne cele lub dotyczyły konkretnych produktów w porównaniu ze środkami ochronnymi.
- 215 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 216 Po pierwsze, należy zauważyć, że z motywu 95 zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż przy ocenie sytuacji, w jakiej znajdował się przemysł unijny, Komisja nie pominęła ani istnienia wcześniejszych praktyk dumpingowych i spornych subsydiów, ani skutków podjętych w stosunku do nich środków. Uwzględnienie to uzasadniało zresztą fakt, że nie zdołała ona wykazać istnienia poważnej szkody.
- 217 W związku z tym rozumowanie Komisji nie jest obarczone jakimkolwiek oczywistym błędem w ocenie wpływu wcześniejszych praktyk dumpingowych i subsydiów na jej analizę związku przyczynowego między wzrostem przywozu a groźbą poważnej szkody.
- 218 Po drugie, nie można zarzucać Komisji, że nie wzięła pod uwagę tych praktyk w bardziej szczegółowy sposób, ponieważ – jak podnosi skarżąca – nawet jeśli dotyczyły one rzekomo znacznej części rozpatrywanego produktu, to jednak dotyczyły one jedynie niektórych kategorii produktów pochodzących z niektórych państw.
- 219 W związku z tym uwzględnienie ich w sposób opisany w pkt 216 powyżej wystarczy, aby wykluczyć jakiekolwiek stwierdzenie oczywistego błędu w ocenie.
- 220 Z powyższego wynika, że trzecią część zarzutu szóstego należy oddalić jako bezzasadną, a w konsekwencji zarzut szósty winien zostać oddalony w całości.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 16 i art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478

- 221 W zarzucie siódmym skarżąca twierdzi, że rozporządzenie 2015/478 nie zawiera żadnej podstawy prawnej dla celów wszczęcia przez Komisję dochodzenia w sprawie środków ochronnych. Wszczęcie tego dochodzenia byłoby uzasadnione jedynie w przypadku otrzymania od państwa członkowskiego informacji (a ostatecznie wniosku).

- 222 Dokładniej rzecz ujmując, skarżąca opiera się na art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 zawartego w rozdziale III, do którego odsyła art. 16 tego rozporządzenia w związku z motywami 7 i 8 tegoż rozporządzenia, aby stwierdzić, że jedynie państwa członkowskie mają inicjatywę wszczęcia dochodzenia w sprawie środków ochronnych. Z jednej strony podkreśliła ona, że zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia wyraźnie wskazuje, iż zostało ono wszczęte z własnej inicjatywy Komisji, a z drugiej strony, wskazała, że w świetle różnych informacji zawartych w aktach sprawy zostało ono wszczęte na podstawie informacji, co do których nigdy nie wykazano, że pochodziły one od państwa członkowskiego.
- 223 Wreszcie skarżąca dodała, że Komisja nie mogła wszcząć dochodzenia wyłącznie na podstawie informacji otrzymanych w ramach środków nadzoru, ponieważ środki te obejmowały jedynie przywóz w okresie od 2015 r. do 2017 r., z wyłączeniem okresu od 2013 r. do 2014 r. i w braku jakichkolwiek informacji na temat sytuacji wystąpienia szkody w przemyśle Unii. Ponadto podkreśliła ona, że niezależnie od kompetencji rzeczywiście przyznanych Komisji na mocy rozporządzenia 2015/478 żaden przepis nie pozwala jej na wszczęcie dochodzenia z urzędu.
- 224 Komisja kwestionuje argumenty skarżące.
- 225 W pierwszej kolejności należy wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącej istnienie wyłącznej kompetencji państw członkowskich w zakresie inicjatywy wszczęcia dochodzenia w sprawie środków ochronnych nie wynika z art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478, interpretowanego w świetle motywów 7 i 8 tego rozporządzenia.
- 226 Przede wszystkim motyw 7 rozporządzenia 2015/478 stanowi, że „Komisja powinna być informowana przez państwa członkowskie o wszelkich zagrożeniach wynikających z tendencji przywozowych, które mogłyby wymagać nadzoru unijnego lub zastosowania środków ochronnych”.
- 227 Motyw ten nie dotyczy uprawnienia Komisji do wszczęcia dochodzenia, lecz obowiązku informowania ciążącego na państwach członkowskich w celu umożliwienia jej wypełnienia obowiązków, które zostały jej powierzone przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej, w celu ochrony interesów Unii w ramach wspólnej polityki handlowej, zarówno w odniesieniu do uruchomienia nadzoru nad przywozem produktu pochodzącego z państwa trzeciego, zgodnie z rozdziałem IV rozporządzenia 2015/478, jak i w odniesieniu do wprowadzenia środków ochronnych w stosunku do produktu przywożonego do Unii, zgodnie z rozdziałem V tego rozporządzenia.
- 228 Niemniej jednak z brzmienia tego motywu nie wynika jakakolwiek wyłączność co do źródła informacji pozwalających Komisji na wykonanie ciążących na niej obowiązków.
- 229 Następnie motyw 8 rozporządzenia 2015/478 stanowi, że „w takich przypadkach Komisja powinna badać zasady i warunki, na jakich dokonuje się przywozu, tendencje przywozowe, różne aspekty sytuacji gospodarczej i handlowej oraz, w razie konieczności, środki, które mają być zastosowane”.
- 230 Motyw ten nie dotyczy uprawnienia Komisji do wszczęcia dochodzenia, lecz ma na celu nałożenie obowiązku przeprowadzenia badania, ciążącego na niej w konkretnej sytuacji, a mianowicie gdy otrzymuje ona rodzaj informacji, o którym mowa w motywie 7 rozporządzenia 2015/478.

- 231 O ile istnienie obowiązku ograniczonego do szczególnej hipotezy wynika z brzmienia motywu 8 rozporządzenia 2015/478, o tyle nie ogranicza ono ani nie wyklucza możliwości dokonania takiej oceny przez Komisję w innych przypadkach.
- 232 Wreszcie art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 wskazuje w szczególności, że „Jeżeli Komisja stwierdza, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie postępowania wyjaśniającego, wszczyna ona takie postępowanie w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji od państwa członkowskiego oraz publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*”.
- 233 Przepis ten gwarantuje państwu członkowskiemu, które przekazało Komisji informację, że Komisja wypowie się na temat konsekwencji, jakie należy wywieść w odniesieniu do wszczęcia ewentualnego dochodzenia. Tak więc przewidziany termin dotyczy z definicji sytuacji, w której Komisja się znajduje, gdy nałożony został na nią obowiązek przeprowadzenia badania, o którym mowa w motywie 8 rozporządzenia 2015/478.
- 234 Jednakże, jak wyjaśniono w pkt 228 i 231 powyżej, sytuacja ta nie wyklucza innych przypadków, gdyż w przeciwnym razie Komisja nie mogłaby wywiązać się z obowiązków, które zostały jej powierzone.
- 235 Tak jest przynajmniej w przypadku, gdy, tak jak w niniejszej sprawie, zostały ustanowione środki nadzoru.
- 236 Komisja może podjąć decyzję o zastosowaniu takich środków zgodnie z art. 10 rozporządzenia 2015/478 bez przeprowadzenia uprzedniego dochodzenia, ponieważ wymóg ustanowiony w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia nie ma zastosowania do tej sytuacji.
- 237 W związku z tym rozporządzenie wykonawcze 2016/670 zostało przyjęte w szczególności na podstawie art. 10 rozporządzenia 2015/478.
- 238 Zgodnie z motywem 12 rozporządzenia wykonawczego 2016/670 celem wprowadzenia uprzedniego nadzoru było dostarczanie pogłębionych danych statystycznych pozwalających na szybką analizę tendencji przywozu ze wszystkich państw trzecich.
- 239 Jak wynika z zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia w sprawie środków ochronnych, w szczególności w świetle informacji uzyskanych w ramach systemu nadzoru, Komisja uznała, że istniały wystarczające dowody wskazujące na to, że rozwój przywozu mógłby uczynić koniecznym zastosowanie środków ochronnych.
- 240 W tym względzie, na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 Komisja, w celu ochrony interesów Unii, może, w szczególności z własnej inicjatywy, zarządzić takie środki, gdy spełnione są przesłanki materialne.
- 241 Jednakże zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2015/478, z wyjątkiem sytuacji pilnych, o których mowa w art. 7 tego rozporządzenia, nie można nakładać żadnych środków ochronnych bez uprzedniego wszczęcia dochodzenia.
- 242 W konsekwencji Komisja postanowiła wszcząć z własnej inicjatywy tego rodzaju dochodzenie dotyczące przywozu wyrobów ze stali.

- 243 Z powyższego wynika, że gdyby – jak twierdzi skarżąca – inicjatywa wszczęcia dochodzenia w sprawie środków ochronnych przysługiwała wyłącznie państwom członkowskim, wówczas nie tylko prawo inicjatywy przyznane Komisji na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 byłoby ograniczone w zakresie jego skutków, ale przede wszystkim zostałby naruszony sam cel mechanizmu nadzoru.
- 244 Interpretacja proponowana przez skarżącą, sprowadzająca się do uzależnienia wszczęcia dochodzenia od zwrócenia się do Komisji przez państwo członkowskie, pozbawiałaby bowiem podstawowego znaczenia badanie danych zebranych na podstawie tego mechanizmu.
- 245 W konsekwencji wykładnia skarżącej dotycząca prawa inicjatywy w zakresie wszczęcia dochodzenia w rozumieniu art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 jest niezgodna z systematyką tego rozporządzenia.
- 246 W tym względzie można również dodać, że dokonana przez skarżącą wykładnia art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 jest niespójna w świetle innych przepisów tego rozporządzenia.
- 247 W tym kontekście art. 7 rozporządzenia 2015/478 pozwala Komisji między innymi na przyjęcie tymczasowych środków ochronnych w sytuacjach pilnych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia wykonywanie tej kompetencji jest zwolnione ze spełnienia wymogu przeprowadzenia dochodzenia przed zastosowaniem tych środków. Nie można jednak wykluczyć wszelkich środków dochodzeniowych. Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia 2015/478 stanowi bowiem, że Komisja powinna niezwłocznie podjąć wszelkie środki wyjaśniające, jakie są jeszcze konieczne. Wszczęcie tego rodzaju dochodzenia nie zależy zaś od uprzedniego zwrócenia się do Komisji przez państwo członkowskie. Nielogiczne byłoby bowiem wprowadzenie takiego warunku, podczas gdy ustalono w szczególności, że istniały wystarczające dowody na to, że wzrost przywozu wyrządził lub groził wyrządzeniem poważnej szkody zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2015/478. To samo rozumowanie wyjaśnia istnienie możliwości wszczęcia przez Komisję dochodzenia bez uprzedniego wniosku państwa członkowskiego, w przypadku gdy środki nadzoru już obowiązują i pozwalają dostarczyć wystarczające dowody na to, że rozwój przywozu może uczynić koniecznym zastosowanie środków ochronnych.
- 248 Podobnie Komisja nie jest związana jakimkolwiek obowiązkiem uzyskania wniosku państwa członkowskiego przed wykonaniem uprawnień, które zostały jej przyznane na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2015/478, upoważniającego ją do przyjęcia środków ochronnych oraz na mocy art. 20 tego rozporządzenia, upoważniającego ją do zbadania skutków obowiązujących środków ochronnych i do zmiany ich zasad, a nawet do ich wycofania. Wszystkie te działania, które Komisja może podjąć z własnej inicjatywy, wpisują się w logikę, zgodnie z którą przed wykonywaniem swoich kompetencji Komisja posiada dowody dotyczące ewentualnego wystąpienia trudnej sytuacji dla producentów unijnych, przy czym pochodzenie tych dowodów jest bez znaczenia.
- 249 Z przepisów tych wynika zatem spójny system, ustanawiający ogólną logikę dającą Komisji możliwość działania z własnej inicjatywy, jeżeli dysponuje ona wystarczającymi dowodami, aby uzasadnić swoje działanie.
- 250 Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478 należy zatem interpretować w świetle tej logiki i tym samym stwierdzić, że możliwość działania przez Komisję z własnej inicjatywy jest uznana w ramach wszczynania dochodzeń, o których mowa w tym artykule.

- 251 Ponadto należy zauważyć, że żadna okoliczność faktyczna nie potwierdza stanowiska skarżącej. Bezsporne jest bowiem, że państwa członkowskie nie wyraziły sprzeciwu wobec tego dochodzenia, a nawet współpracowały z Komisją w tych ramach, zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2015/478.
- 252 W drugiej kolejności argument skarżącej oparty na wyłączności co do źródła informacji ograniczającej zakres dochodzenia nie znajduje żadnego poparcia we właściwych przepisach prawnych. Nie istnieje bowiem żaden argument o charakterze normatywnym, który zobowiązywałby Komisję do pominięcia informacji, które mogła uzyskać w uzupełnieniu informacji uzyskanych za pośrednictwem władz państw członkowskich w zastosowaniu środków nadzoru.
- 253 W każdym razie, jak podnosi Komisja, skarżąca myli dane, które spowodowały wszczęcie dochodzenia (a mianowicie ciągły wzrost przywozu wyrobów ze stali), z danymi dotyczącymi okresu badanego przez Komisję w celu wyciągnięcia wniosków.
- 254 Mając na względzie powyższe rozważania, zarzut siódmy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego dotyczącego naruszenia prawa do rzetelnego procesu

- 255 W ramach zarzutu ósmego skarżąca twierdzi, że nie ujawniając pewnych informacji w toku dochodzenia w sprawie środków ochronnych, Komisja naruszyła jej prawo do rzetelnego procesu, które stanowi część prawa do obrony.
- 256 Ściślej rzecz ujmując, po przypomnieniu szczególnego znaczenia, jakie ma poszanowanie gwarancji proceduralnych, do których należy prawo do rzetelnego procesu w dziedzinie środków ochrony handlowej, czyli dziedziny, w której instytucje Unii korzystają z szerokiego zakresu uznania, skarżąca podniosła, po pierwsze, że nie ujawniając danych statystycznych dotyczących okresu najnowszego, którymi dysponowała Komisja, instytucja ta uniemożliwiła zainteresowanym stronom, do których należy skarżąca, zajęcie stanowiska w przedmiocie istotnych informacji, które posłużyły w szczególności jako podstawa dla stwierdzenia wzrostu przywozu. Po drugie, skarżąca podniosła, że opóźniając w istotny sposób przekazanie informacji dostarczonych przez Eurofer, Komisja pozbawiła zainteresowane strony, do których należy skarżąca, możliwości przedstawienia uwag i ich opinii w przedmiocie zaktualizowanej szkody poniesionej przez znaczną część Unii. W tym względzie skarżąca uważa, że nie ma znaczenia, iż Komisja nie wykorzystała tych danych, ponieważ jej argumentacja opiera się na zakresie informacji, którymi mogła dysponować w celu sformułowania swojej opinii.
- 257 Skarżąca dodała w pierwszej kolejności, że wbrew twierdzeniom Komisji instytucja ta miała obowiązek umożliwić jej w toku postępowania administracyjnego skuteczne przedstawienie swojego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia podnoszonych faktów i okoliczności oraz dowodów zebranych na poparcie twierdzenia o istnieniu wzrostu przywozu i zagrożenia wystąpienia poważnej szkody, a ponadto, że nie aktualizowała akt sprawy w stosownym czasie. W drugiej kolejności skarżąca podniosła, że nie miała możliwości skutecznego przedstawienia swojego stanowiska w odniesieniu, po pierwsze, do informacji na temat wykorzystania statystyk przywozu dotyczących okresu najnowszego, a po drugie, do zaktualizowanych wskaźników szkody Euroferu.
- 258 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

- 259 Na wstępie należy zauważyć, po pierwsze, że z pism skarżącej wynika, iż o ile jej argumentacja w odniesieniu do informacji na temat wykorzystania statystyk przywozu dotyczących okresu najnowszego była oparta na rzekomej niezgodności z prawem wynikającej z nieujawnienia tych informacji, o tyle skarżąca uznała następnie, że niezgodność z prawem miała swoje źródło w fakcie, iż nie miała ona możliwości przedstawienia w sposób użyteczny swojego stanowiska. Zatem nie chodzi już o kwestionowanie dotyczące braku ujawnienia, lecz o zakwestionowanie dotyczące spóźnionego charakteru tego ujawnienia. W konsekwencji argumenty skarżącej dotyczące tych informacji pokrywają się w istocie z jej zarzutem w przedmiocie udostępnienia informacji dotyczących zaktualizowanych wskaźników szkody Euroferu.
- 260 Po drugie, należy oddalić zastrzeżenia Komisji dotyczące bezskuteczności zarzutu ósmego ze względu na brak możliwości zastosowania prawa do rzetelnego procesu sądowego w niniejszej sprawie. Jak bowiem przyznała Komisja w duplice, z wymiany korespondencji na pisemnym etapie postępowania wynika, że w ramach tego zarzutu skarżąca podnosi w rzeczywistości naruszenie prawa do obrony wynikające z faktu, że nie miała ona możliwości wypowiedzenia się na temat pewnej liczby informacji w toku postępowania administracyjnego.
- 261 W tym względzie należy wskazać, że zasady regulujące prawa zainteresowanych stron do przedstawienia ich stanowiska, dostępu do pewnych informacji i do bycia wysłuchanym są przewidziane w art. 5 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia 2015/478 oraz w art. 5 ust. 4 i 5 tego rozporządzenia.
- 262 Tymczasem, o ile prawdą jest, jak podkreśla Komisja, że skarżąca nie wskazuje wyraźnie przepisu, który Komisja miała naruszyć, o tyle należy jednak uznać, że aby móc skorzystać z praw, o których mowa w pkt 261 powyżej, instytucja ta jest zobowiązana udostępnić stronom w odpowiednim czasie informacje, które zostały jej przekazane w ramach dochodzenia, z zastrzeżeniem kilku wyjątków.
- 263 W tym kontekście należy zbadać twierdzenia skarżącej dotyczące spóźnionego przekazania informacji na temat wykorzystania statystyk przywozu dotyczących okresu najnowszego oraz informacji dotyczących zaktualizowanych wskaźników szkody w świetle poszanowania przez Komisję obowiązku udostępnienia stronom, w odpowiednim czasie, informacji dostarczonych jej w ramach dochodzenia.
- 264 W tym względzie wystarczy wskazać, że skarżąca miała dostęp do wskaźników szkody dostarczonych przez Eurofer w dniu 21 grudnia 2018 r. oraz do danych statystycznych dotyczących okresu najnowszego w dniu 4 stycznia 2019 r. Tymczasem sporne rozporządzenie zostało wydane w dniu 31 stycznia 2019 r.
- 265 Mimo że skarżąca nie dysponowała znacznym okresem czasu, należy przypomnieć, po pierwsze, że informacje te uzupełniały jedynie inne informacje, do których odnosiła się w toku całego postępowania, a po drugie, że środki ochronne są środkami nadzwyczajnymi, których przyjęcie nie może być w nieskończoność opóźniane.
- 266 W konsekwencji należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie skarżąca miała możliwość przedstawienia swoich uwag w odpowiednim czasie i że Komisja nie naruszyła ciążącego na niej obowiązku udostępnienia stronom, w stosownym czasie, informacji, które zostały jej dostarczone w ramach dochodzenia.
- 267 Z powyższego wynika, że nie można stwierdzić żadnego naruszenia prawa do obrony.

- 268 W świetle powyższych rozważań i bez konieczności orzekania w przedmiocie zastrzeżeń Komisji dotyczących nieskuteczności zarzutu ósmego w związku z niewykorzystaniem zaktualizowanych wskaźników szkody dla pierwszego i drugiego kwartału 2018 r. zarzut ósmy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie kosztów

- 269 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 270 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Uzina Metalurgica Moldoveneasca OAO zostaje obciążona kosztami postępowania.

Kanninen

Jaeger

Porchia

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 maja 2022 r.

Podpisy